

THOREGON

1878

Arndt Ellmer

KONTAKT S KENTEULLENEM

Přeložil Jiří Podbrdský

i.

„Tak pohyb, lidi! Uvolněte cestu! Máme naspěch!“

Skupinka tří žen a dvou mužů chvatně ustoupila ke straně a nechala projet transport. Doprovodný personál měl na sobě jednoduché šedé uniformy s odznaky Služby Pozemské ligy. Tajní obklopovali cosi v antigravitačním poli. Nebylo poznat co, neboť vše zakrývala difúzní vizuální clona.

„Vsadím se, zeje to ona,“ zamumlala jedna ze tří žen, které stály úplně vpředu.

Mnoho toho zatím navenek neprosáklo. Kolovala jen zvěst, že se něco přihodilo

v centru Heliotské tvrze a že to schytala Kallia Nedrunová, manželka Mylese Kantora.

Jeden z příslušníků SPL zaslechl ženina slova, otočil se na ni, vážně pokýval hlavou a pak pokrčil rameny.

Průvod zmizel na několik málo okamžiků v jedné šachtě.

„Wilkos, asi bychom se měli zase pustit do práce,“ řekla Arna Telfo úderová své kolegyni.

„Konec konců nás Pozemšťany ne-pověřují řízením takové stavby každý den. Všimli jste si vlastně, jak se od nás někteří Nonggové pomalu, ale jistě odtahují? Jako by tušili, že ledacos víme a že jim do toho brzy začneme kibicovat.“

„Přinejmenším víme něco o tom, co patří do úrovně jejich vědomostí," prohlásila Wilkos McNearová. „Víc nás tyhle bytosti naučit nemohou. Umí obsluhovat Heliotskou tvrz, a to je podle mého názoru málo."

„Terranská badatelská vášeň už překonala docela jiné překážky," namítl vítězoslavně jeden z inženýrů Galbat Košinski. „Platí to hlavně pro poslední dvě tisíciletí."

Jeho společníci na něj skepticky pohlédli a pak zamířili k řídicí sekci KB-2048-IRQ12. Její složitý název pocházel z pamětí Nonggů, v jejich řeči zněl přirozeně docela jinak, ale takto ho přeložil pozemský syntron.

„Motáš to všechno dohromady," řekla Ama Telfonderová a přidala se k inženýrovi. „Tohle dílo se prostě nedá jen tak rozložit, prozkoumat a zase dát dohromady. Způsobil bys katastrofu, která by odvála do vesmíru nejen pláštěv, ale také všechny lodě okolo, jakož i Trokan, a dokonce i Term a celou Sluneční soustavu. Heliotská tvrz je kniha zapečetěná sedmi pečeti a měli bychom od ní raději dát ruce pryč. Stačí, když jakž takž víme, jak funguje."

Košinski si odfrkl jako rozzuřený býk a vyprskl: „Právě že to nevíme. Známe sotva zlomek. Nonggové se tváří, jako že s námi spolupracují, a přece z nich všechny informace lezou jako z chlupaté deky. Já tohle přímo nesnáším."

Inženýr náhle zůstal stát, když do něj vrazil Terranec, který vyběhl z jedné spojovací chodby. Odznak na pravém rameni prozrazoval, že patří k medicínskému personálu na Mimasu.

„Promiň," vykřikl zchváceně lékař. „Jsem Gobert Grifaan. Kde najdu Kalili Nedrunovou?"

Košinski ukázal přes rameno kamsi za sebe a prohlásil: „Právě si ji odvezli lidi ze Služby pozemské ligy. Zapadli i s ní tamhle do té šachty." „Díky."

Chlapík málem srazil Wilkos McNearovou k zemi, jak se hnál pryč. Muži a ženy se za ním ohlíželi a kroutili hlavami.

„Co jí vlastně chce? To mu nikdo neřekl, že je po smrti?" vyhrkla tiše Wilkos McNearová.

„Myslím, že vím, jak to spolu souvisí," řekla Ama. „Poznala jsem ho. Je to lékař, který Kalliu ošetřoval v posledních desetiletích, když ležela v komatu. Někdo mu dal vědět, a tak se sem vypravil."

Wilkos zamyšleně přikývla a prohlásila: „Zavolali ho nejspíš, aby se zúčastnil vyšetření. Moment. Podívám se na její data." Aktivovala náramek se zabudovaným korném a spojila se s databází MANGALAR-GY. Tato loď patřila k celkem padesáti devíti jednotkám typu PAPERMOON a v dané chvíli se zdržovala poblíž Heliotské tvrze.

Odpověď na zadaný dotaz ji zjevně neuspokojila. „Bohužel, data nejsou přístupná," sdělil

syntron.

„Za tím vězí Služba Pozemské ligy," řekla Wilkos rozmrzele.

„Ne. Data jsou utajena od chvíle, kdy Kallii Nedrunovou v roce dvanáct set dvanáct těžce zranila pavouci bytost a ona upadla do komatu," odpověděl syntron.

„Děkuji." Wilkos McNearová vypnula

kom a obrátila se na inženýra. „Služba Pozemské ligy se určitě pokusí zamést celý ten případ pod koberec. Měli bychom tomu zabránit. Jakmile nám skončí směna, spojm se s Yingem Tseyungem."

„Tomu chlapovi se vyhýbám jako čert kříži. Je to demagog a jenom všechny pobuřuje," zavrčel Galbat Košinski a zkoumavě se zahleděl na kolegyni. „To mi můžeš

věřit." „Ano? Chováš se, jako kdybys sežral všechnu moudrost světa."

To ne. Víím ale, o čem mluvím. Ten chlap je můj bratranec."

^^^

Gobert Grifaa dohonil transport v třetím poschodí. Agenti SPL už věděli, že se k nim přidá. Trochu se rozestoupili a on se mezi ně zařadil.

„Chci ji vidět," žádal agenty. „Možná by jí pomohla oživovací tyčinka." Lékař vzápětí vytáhl z kapsy úzký váleček.

„To nemá smysl. A pohled na ni není určen pro veřejnost. Počkej, až budeme na místě," namítl jeden z agentů.

„Když to musí být. Kam ji vezete?"

„Na Titan do přísně střeženého traktu. Je to nařízení Gii de Moleonové."

Nikdo nepovažoval za nutné mu to sdělit předem. Mohl si klidně ušetřit okliku přes Trokan a Heliotskou tvrz a vzít to ze Země přímo na Titan. Kradmo pohlédl agentům do tváří. *Znájí podrobnosti o smrti manželky Mylese Kantora?* napadlo ho. Měli všichni do jednoho kamenný výraz. S největší-pravděpodobností netušili vůbec nic a byli, na tom stejně jako on. Viděli však mrtvolu;

na vlastní oči a mohli ji popsat.

Transport se hnál kvapně chodbami a šachtami Heliotské tvrze a nakonec dorazil k jedné z přechodových komor.

„Energetická hadice je už připravena. Prosím, svěťte se tažnému poli. Přepraví vás na palubu MANGALARGY," sdělil jim přátelsky syntron.

^f Otevřela se vnější přepážka a neviditelná síla je jemně zvedla a přenesla do lodi. Na cestu dlouhou dobrých dvě stě metrů potřebovali necelou půlminutu. Přitlačené pole se postaralo o to, aby jejich žaludky netrpěly zrychlením a následným zpomalením.

Přijali je další příslušníci SPL a doprovodili je k nejbližší transponderové přípojce. Gobert Grifaa počkal, až se skupina se stále ještě mléčným polem uprostřed dematerializuje, a pak se vydal odhodlaně za ní.

Očekávalo je šest po zuby ozbrojených Pozemšťanek v SERUNECH.

„Příkaz Gii de Moleonové!" vykřikla jedna z nich. „Pokud má někdo z vás zbraň, **ať** ji laskavě odloží před čidlem. Pokud odmítne, bude to považováno za akt nepřátelství." Uchechtla se a dodala: „Přesto vás vítáme na Titanu,"

Nikdo z mužů nebyl ozbrojený, ale Gobert Grifaa rozbzučel čidlo. Ženy ho bleskurychle oddělily od ostatních.

„Tys neslyšel, doktore?" sykla na něj ta, která stála nejbliž. „Ukaž mi, co máš v kapse!"

„Oživovací váleček. Tady, vidíš?"

„Promiň," vyhrkla. „Ale rozkaz je rozkaz. Ta věcička vypadá dost nebezpečně. Můžeš jít."

Grifaa sevřel rty a pospíchal za ostatními. *To je šikana, jako když vyšije!* pomyslel si nasupeně. *Čidlo konec konců dokáže rozpoznat neškodný lékařský přístroj od zbraně. K čemu celý ten tyátr?*

Opustili transponderový prostor a zamířili do přílehlé laboratoře. Když byl uvnitř i Grifaa, zavřely se za nimi dveře a vytvořila se energetická uzávěra.

„Protestuji!" vykřikl lékař. „Proč s námi zacházejí jako se zajatci?"

„Je to ve vašem vlastním zájmu," odpověděl syntron. „Dočasně byla zpřísněna bezpečnostní opatření. Vyhledejte, prosím, komoru číslo jedenáct, a oblékněte si SERUNY."

Grifaa měl nepříjemný pocit, že tu něco nehraje.

„Tak pohyb, pohyb, na co ještě čekáš?" vyštěkl jeden z agentů a postrčil ho dopředu, „Nesmíme ztrácet čas."

Mléčné přepravní pole zmizelo za energetickou zástěnou, která ztmavla a tím ještě víc zakryla pohled na mrtvolu ležící uvnitř.

Lékař vstoupil rozmrzele do komory a navlékl si SERUN. Pikosyn oznámil připravenost všech systémů. „A teď?" zeptal se Gobert Grifaa. „Co máme dělat teď?"

„Teď nastala tvoje chvíle, doktore," odpovídal jeden z mužů. „Pečoval jsi o tu ženu po celá desetiletí. Je na tobě, abys došel k nějakému definitivnímu závěru."

Definitivní závěr - jak to znělo příšerně! Jako kdyby šlo o nějaké zboží, o něco, co se musí jen otestovat.

Společně opustili komoru a proklouzli strukturální šachtou do potměšilé energetické klece o průměru asi dvaceti metrů, která byla dost velká na to, aby se v ní mohli pohodlně pohybovat.

„Teď osvětlím přepravní pole," ozval se jim syntron v přílbových reproduktorech. SERUNU. „Goberte Grifaane, připrav se!"

„Jakou má tělesnou teplotu?" zeptal se lékař syntronu.

„Třicet devět stupňů Celsia, s klesající tendencí."

„To není možné. Nemůže mít přece po tak dlouhé době normální teplotu!"

„Je mi líto, ale je to tak. V okamžiku její smrti došlo k enormnímu zahřátí."

Grifaan si pomocí SERUNU vytvořil před pravou rukou energetické pole a lehce stiskl mrtvé horní paži. Tkáň byla na omak měkká a poddajná. Všude, kde byl poškozený oblek a vykukovala holá kůže, vypadala, jako kdyby se napěnila v důsledku nějakého chemického procesu. Nebyla překrvená. Ze sebemenší ranky se nevyřinula jediná kapička krve. Jako kdyby se krev předtím vyronila do vnitřku těla nebo se srazila.

„Potřebuji dva roboty. Ať odnesou oblek a prádlo. Musím vyšetřit Kalliino tělo," přikázal lékař.

Odkudsi se vynořili dva kuželovité mediroboti a Grifaan jim udělal místo. Nepatrnými laserovými paprsky rozřezali oblečení na malé kousky a odsáli je. Nato se přemístili na druhou stranu nehybného těla a čekali.

Vrchní lékař sekce Tradha dvanáct na Mimasu ztěžka polkl. Kalila byla proděravělá

jako řešeto. Podle okrajů nepatrných ran to ale vypadalo, jako kdyby k perforaci došlo zevnitř, a ne zvenčí. Tak nějak by zřejmě vypadal někdo, koho nejprve zevnitř rozežrali červi a pak opustili hostitelské tělo.

A přece tu bylo něco jiného, něco, co Grifaan nebyl schopen vyjádřit slovy.

„Potřebuji přesné rozměry těch nepatrných otvorů," zachrčel. „Jak vypadá výsledný rastr?"

• SERUN proměřil povrch mrtvoly a oznámil: „Rastr je geometrický. Odchytky vznikly dodatečně v důsledku různé pružnosti svalové tkáně."

Gobert Grifaan si povzdechl a jeho myšlenky se pohybovaly po dráhách, jež mu i připadaly čím dál pravděpodobnější.

„Rád bych mluvil s Giou de Moleonovou. Je to možné?" řekl nakonec.

„Žádný problém," ozval se vzápětí hlas ředitelky tajné služby. „Jsem na příjmu. Na co myslíš?"

„Na tajemný „zinkový prst", její podivuhodný přírůstek v molekulárních komplexech chromozomů. Potřebuji vědět, jestli tam ještě je."

„Dobrá. Pošlu ti dva speciální mediroboty s potřebným vybavením."

Grifaan poděkoval a vybavil si, co všechno vědí o Kalli Nedrunové. Mnoho toho, nebylo. Její původ byl nejasný a nebyla schopna si vzpomenout, kde vyrostla. Věkový test ukázal, že se narodila patrně v roce 1149 NGL. Když se občas rozrušila nebo se jí o něčem zdálo, chrčela ze sebe útržky vět v cizí řeči, které se však nedaly rozluštit. Její zevnějšek se nijak nezměnil za oněch třicet let, která strávila po boku My lese Kantora. V šedesáti vypadala stále stejně mladě jako tehdy, když Myles dostal od ID buněčný aktivátor, nové nohy a galaktické znamení na nadloktí.

Skutečnost, že se Kalila liší geneticky od všech ostatních lidí, vyšla najevo až v roce 1212 NGL, kdy ji těžce zranila jedna z pa

voucích bytostí. Lékaři při jedné z operací podrobili genovou strukturu jejích chromozomů důkladné analýze a ve složitých nosičích genetické informace objevili nástavec, který lidé v této podobě nemají, a který se kryl jako transkripční protein. Zúčastnění vědci a syntron se domnívali, že tento přírůstek vlastně představuje určitý program, nikdy se jim ale nepovedlo zjistit jeho smysl nebo funkci.

Kalila setrvala celá desetiletí v komatu a nebyla tedy schopna přispět k rozluštění záhady. Gobert Grifaan se musel spokojit s tím, že udržoval její tělo naživu. A také musel strpět časté Kantorovy návštěvy u manželky. Tak to šlo až do okamžiku, kdy se Kallia jako by probudila a pak zase upadla do stavu jakési dřimoty, z něž se dostala přibližně o rok později. Procitla přesně ve chvíli, kdy byl zahájen provoz Heliotské tvrze.

Vtom dorazili speciální mediroboti a pustili se do práce. Měli k dispozici data tehdejších vyšetření a začali přesně tam, kde vědci kdysi došli k pozoruhodnému objevu.

Vrchní lékař sekce Tradha dvanáct na Mimasu je nechal, dokud už nebylo nic, po čem by mohli ještě pátrat.

„Tak co, spokojen?“ zeptala se ho ředitelka SPL.

Grifaan přikývl. „Po „zinkovém prstu“ ani po jiném genetickém nástavci ani památky,” prohlásil.

„Měl jsi určité podezření?“

„Docela jistě stejné jako ty,” řekl lékař ledabyly, jako kdyby mluvil s nejvyšší velitelkou tajné služby dnes a denně. „Nedá se předpokládat, že by její genetický přírůstek zmizel během těch let, kdy byla v komatu. Medisystémy by určitě zaznamenaly jakoukoli změnu v jejím těle. Musí to tedy nějak souviset s jejím procitnutím a návštěvou Heliotské tvrze.”

„Děkuji ti, Goberte. Moje obavy sílí. Za

bavíme mrtvolu a dopravíme ji na utajené místo. Tam bude tak dlouho, dokud se konečně nerozloží nebo neprojeví jinou reakci.”

„To nebude nutné, Gio,” namítl Grifaan. „Kalliina mrtvola je stoprocentně lidská. Protože má v sobě bezpočet povrchových ran, brzy začne tlít. Nejlépe bude ji zpopelnit, jakmile se s ní rozloučí Myles. Tedy pokud s tím bude souhlasit.”

„Potrvá jen několik málo minut, než se delegace vrátí z domovského systému Nonggu a Kantor se dozví o tom, co se stalo. Ještě jeden dotaz, Goberte: Mluví něco proti domněnce, že cosi vystoupilo z Kalliina těla?“

„Ne. Naopak, všechno svědčí o tom, že to tak bylo.”

„Děkuji ti. Kalila prozatím zůstane na místě. Co dál s mrtvolou, o tom rozhodnu spolu s Mylesem Kantorem a První Pozemšťankou.”

Tím je řečeno vše, pomyslel si Gobert Grifaan. *Tedy téměř všechno.* Obrátil se a přihlížel, jak se příslušníci SPL stahují. Následoval je do dezinfekční komory a rozhodl se, že zůstane nablízku a počká, až se dostaví vedoucí terranský vědec.

2.

To byl tedy Kenteullen, hlavní město Nonggu. Pozemským návštěvníkům stále ještě nebylo jasné, jak se jmenuje planeta, na níž leží - slunci ale říkali Teuller a galaxii Gorhoon.

Metropole připadala příchozím jako donekonečna se větící útvar, složený z nejrozličnějších domů a vytvořený šilným architektem. Spousta světelných odrazů a shoda tlumených pastelových tónů s převládající základní světleokrovou zbavovala pozorovatele strachu, který se v něm vzmáhal při pohledu na megaměsto, v němž

se nedalo jednoznačně poznat, kde končí jedna budova a kde začíná druhá.

Obráz doplňoval bezpočet trpytivých nástaveb, lesknoucích se agregátů a pohyblivých světelných zdrojů. V propastech mezi budovami se pohybovaly pestrobarevné objekty a blýskaly se a znovu matněly výsledky neznámých technických postupů. Atmosféra obsahovala kyslík a dalo se tu dýchat. Teplota činila dvacet osm stupňů, Vzduch byl suchý a přitažlivost 0,7 g.

Myles Kantor odklopil přilbu SERUNU a zhluboka se nadechl. Nahore na obloze se v různých letových výškách míhala poziční světla plavidel a mezi nimi stoupaly vzhůru jako komety vesmírné lodě. Nebe, na němž zářilo rudé slunce, bylo vůbec podivné - mezi mraky vypadalo jako pokaň-kané.

Ke vzdálenému obzoru, který Pozemšťané ze svého stanoviště neviděli, se blížily jiné objekty. Možná tam někde byl kosmodrom, na který dosedaly.

Myles vrhl pohled na své spoléčníky. Bré Tsinga a pět vědců Ligy svobodných Pozemšťanů se tvářili uvolněně a nijak neskrývali, jak jsou zvědaví.

Zato dvacet diplomatů LSP vedených Jet-tys Logtarovou vypadalo spíš podrážděně. Zjevně nepočítali s tím, co zde uvidí. Jettys byla jedna ze tří mluvčích Solárního parlamentu sídlícího v centru Terranie.

Za nimi se vznášelo deset bojových robotů typu TARA-V-UH, nevzhledných strojů, jejichž přítomnost byla vedoucímu pozemskému vědci silně proti mysli. Paola Dašmaganová však trvala na tom, že budou chránit delegaci „během cesty“. Vpravo vedle skupiny diplomatů stáli dva bílé natřené kuželovití roboti, specialisté na diplomatické mise. Nalevo se pohybovali Galtarrad U Zeun a Zygonod Lebente Kort. Tito dva Nonggové se postarali o první spojení příchozích a svých soukmenovců.

Kantor vykročil vstříc delegaci sestává

jící z tří tuctů Nonggů. Všichni bez výjimky měli na sobě pestrobarevné hábity stejně jako Galtarrad. Bré Tsinga, diplomaté a vědci se vydali za vedoucím vědcem.

Nonggové se pořád ještě nepohnuli z místa. Několik z nich si bedlivě měřilo příchozí. Většina jich ale hleděla mimo ně na Galtarrada a Zygonod. Obličejové měli kamenné, jako kdyby jim ustrnuly v časovém poli.

Nonggové měřili dva metry až dva metry třicet. Jejich humanoidní postavy působily nesmírně útlým a křehkým dojmem. Trup byl často tak tenký jako lidská pěst a pod ním se nacházela asi třicet centimetrů široká pánev. Ramena dosahovala šířky maximálně čtyřiceti centimetrů. Paže a nohy měly přibližně lidské rozměry, daly se však pohodlně obejmout jednou rukou. Pouze klouby byly dvakrát tak široké. V šestiprstých hbitých rukou měli Nonggové až překvapivou sílu.

HLAVY měli podlouhlé a útlé. Nikde nebyl vidět nos. Dýchali téměř neznatelně drobnými ústy a třikrát za minutu se zhluboka nadechli a vydechli. Dvě kulaté hnědé oči byly uloženy hluboko v kostnatých důlcích. Nonggové budili celkově dojem jakési bezmoci a zdálo se, že nejsou schopni přežít nápor větru o rychlosti deseti kilometrů v hodině.

Všemu ovšem vévodily vysoké štíhlé obličejové. Byly pokryty vyvinutým podkožním svalstvem, které umožňovalo Nonggům předvádět výraznou cizorodou mimiku. Ta spolu s očima svědčila o tom, že jsou velmi starý, zkušený národ.

„Heliotská tvrz zahájila provoz,“ prohlásil Galtarrad vítězoslavně. Mluvil nodštinou, svou mateřštinou. „Tím započal Konstituční rok. Heliotská plátev funguje. Existuje trvalé spojení mezi Teullerem a Sluneční soustavou. Zatím ale nejsou v provozu ostatní části systému. Je nám velmi líto, že dosud nebylo možné navázat kontakt s Tvůrci v soustavě Karakhom.“

„Jsme si jistí, že tento problém vyřešíte," řekl Myles Kantor. Jeho slova vyvolala znepokojení. Nonggové, kteří mu byli nablízku, roztáhli ústa a vyjádřili tak obrovský údiv.

„Vyřešíte problém? Proč vyřešit?" ozvala se Zygonod. „My můžeme jen čekat. Tvůrci se nám ohlásí a sdělí nám, že chyba byla odstraněna."

Pozemský vědec se zarazil a trvalo mu několik vteřin, než strávil její závažná slova. „Vy sami pro to nic neuděláte?" reagoval ohromeně. „Nemůžete nebo prostě nechcete?" „Stavíme tvrze a svěřujeme jejich obsluhu obyvatelům cílových oblastí. To je náš úkol."

Myles cítil, jak mu mizí krev z obličeje. Zygonodiny výroky o absolutní bezpečnosti celé soustavy tím ztratily mnoho na přesvědčivosti.

Vtom se dali do pohybu také Nonggové z uvítacího výboru a pomalu, váhavě, jako by se jich báli, se blížili k Pozemšťanům.

„Buďte pozdraveni, přátelé ze vzdálené galaxie," prohlásil ten, který byl nejvíc vpředu. Měl na sobě modro-žluto-rudý hábit.

Galtarrad a Zygonod se k němu přidali.

„To je Sevenad Y Grendiss," řekl Galtarrad a obrátil se na Kantora. „Sevenade, máš před sebou Pozemšťana Mylese Kantora, vedoucího vědce Sluneční soustavy."

Pozemšťané Galtarrada zřejmě neinformovali o rozdílech mezi Terrou a Camelotem. Patrně jen nechtěli Nonggy příliš dráždit.

„Je nám všem potěšením," řekl Sevenad a napodobil Galtarradovu mimiku. Choval se vůči návštěvníkům, jako kdyby nevěděl, co si počít.

Z toho si nic nedělej. Myslíš, že jsem na tom jinak? řekl si v duchu kantor. / já jsem příliš rozrušený. Jen se mě teď na nic nevyptávej. Nevím, kam se mi zatoulaly myšlenky.

Jeho fantazie a vědomosti v té chvíli soupeřily o výklad spletitě vybudovaného města. Do toho mu občas vytanul na mysl obličej Kallie, kterou zanechal v Heliotské tvrzi. *Kterou jsem musel nechat v Heliotské tvrzi,* opravil se v duchu. Jeho žena zkoumala stavbu na vlastní pěst. Možná věděla už víc než delegace nacházející se na okraji Kenteullenu.

„Děkujeme vám za přátelské přijetí a jsme zmocnění vyřídít vám pozdravy od terranské vlády, jakož i od obyvatel Sluneční soustavy," prohlásila Jettys Logtarová.

Galtarrad poté představil postupně všechny členy terranského doprovodu.

„Nikdo z vás se nejmenuje Perry Rhodan?" podivil se Sevenad. „Jak to?"

„Perry Rhodan se momentálně zdržuje v Pentrickém mraku u Galorňanů," vysvětlil mu Kantor. „Vrátí se, jakmile mu to dovolí okolnosti."

„On je u stavitelů Heliotských tvrzí?" vykřikl Nonggové a jako by se scvrkli v návalu zbožné úcty.

Myles Kantor pohlédl k Bré Tsinze, jako by u ní hledal pomoc. Pokud někdo mohl ještě zachránit situaci, pak to byla jediná mladá xenopsycholožka.

Bré Tsinga sotva znatelně pokývla hlavou, obrátila se na Sevenada a řekla: „Rádi jsme přijali Galtarradovo a Zygonodino pozvání a těší nás, že jsme ve zdraví přečkali krátkou cestu. Prahne po vědění a nesmíme se zajímat o funkci Heliotských tvrzí a příslušnou techniku. Mnohé jsme se už dozvěděli, máme ale ještě málo informací o způsobu přepravy."

Sevenad Y Grendiss otevřel ústa, a hned je zase zavřel. Tváře se mu svraštily a vykřikl pronikavě: „Zygonod Lebente Kort ví všechno! Já na rozdíl od ní zhola nic. Rádi bychom vám ukázali Kenteullen."

Dali se do pohybu a Zygonod spustila o principu faktorové parní bariéry. „Přeprava není v žádném případě živým bytostem

nebezpečná," prohlásila. „Nikoho nenakazí žádnou nemocí ani mu Jinak neublíží. Bariéra zaručuje naprostou bezpečnost. Když se vytvoří, nelze ji ovlivnit, než uplyne daný čas a výměna proběhne podruhé. Záření všeho druhu do ní sice proniknou, ale neuškodí, protože jsou zvláštním způsobem odčleněna. Vše, co je uvnitř, je tedy chráněno proti jakýmkoli útokům. A díky stíracímu efektu, jak jsme tento jev nazvali, se nedá zvenčí poznat, co přesně se děje v jejím nitru."

Myles Kantor se ohlédl na vysokou mlžnou stěnu. Stejně jako na Zemi se za bariérou rozkládalo území pokryté stíny a skvrnami - stírací efekt. *Vhodné jméno*, pomyslel si. ,

Šlo o ochranný mechanismus, který se však mohl stejně tak dobře zvrátit v pravý opak. Zdálo se, že Nonggové o této možnosti nijak neuvažovali, a to Kantorovi jen potvrdilo, že mají co do činění s mírumilovným národem. Bré Tsinga tedy měla pravdu.

A i kdyby se chleboďáci Nonggů snad přece jen nedomnívali, že Terrancijsou stejně tak mírumilovní, zřejmě by nikdy nepostavili Heliotskou tvrz ve Sluneční soustavě, ale někde úplně jinde. To však byla možná jen polovina pravdy a Myles Kantor byl pevně rozhodnutý ji vypátrat celou, než se vrátí na Term.

Pikosyn SERUNU mu oznámil, že má za sebou jen dvacet šest osob. Prudce se zastavil a ohlédl. Tautmo Aagenfelt stál pořád ještě nehybně tam, kde se setkali s Non-

ggy-

„Počkejte chvíli!" zvolal vědec a vracel se zpátky. Z pikosynu si vytáhl Aagenfeltova data. Tautmo patřil ke špičkovým pozemským fyzikům a současně k přecitlivělým lidem, kteří se neodvážejí v noci na ulici, protože se děsí kdejakého stínu.

„Rád bych počkal tady," řekl mu fyzik, když k němu Kantor došel. „Nevadí ti to?"

„Vadí. Nevzali jsme tě sem proto, abys tu stál jako solný sloup. Znáš náš úkol - nasbírat co nejvíc informací. Tak pojď."

Aagenfelt váhavě vykročil za Kantorem a ten ho vzápětí předal do péče Bré Tsinze.

^ A ^

Od chvíle, kdy dorazili na kraj Kenteullenu, uplynula skoro půlhodina. Byli ve skluzu. Zdálo se, že Nonggové mají na rozdíl od nich k dispozici čas celého univerza. Znovu zastavili, když se ocitli mezi vysokými klenutými průčelími kenteulenských domů.

„Vítejte ve městě!" zvolal Sevenad. „Je symbolem nového rozměru mezigalaktických vztahů národů z rozdílných mlhovin."

Myles Kantor podrážděně sledoval, jak Nonggové vytvářejí dvě uličky a nechávají jimi projít své dva soukmenovce. Galtarrad a Zygonod se ujali vedení. Terranec se připojil k Sevenadovi.

„Vzájemně prospěšný kontakt mezi různými národy mi připadá jako hlavní úkol stavitelů Heliotské pláště," nakousl nositel buněčného aktivátoru choulostivé téma. Doufal, že tak z Nongga vytáhne informace týkající se Tvůrců ze soustavy Kařakhoum nebo Koalice Thoregonu.

Sevenad mu neodpověděl a Galtarrad málem upadl, jak rychle se zastavil. „Tvůj poznatek je správný," poznamenal. „Heliotská pláštěv ale také symbolizuje kosmické vědomí. Tak a ne jinak jsme ji chápali od začátku. Jakmile budou v provozu všechny Tvrze, dojde k trvalé směně mezi zúčastněnými kulturami."

„A protože ti, kteří se budou podílet na tomto přepravním systému, jsou mírumilovní, budou vznikat jen málokdy nedorozumění nebo problémy," pokračoval Kantor. Galtarrad strnul a zdálo se, že mu vypadnou oči z důlků. „Takhle to ještě nikdo z nás neformuloval," zvolal vzápětí nadšeně.

„Máš ale pravdu. Tak a ne jinak to bude.“ Pak něco chvatně vysvětlil soukmenovcům. Nonggové se semkli ještě víc k sobě a něco si šuškali ve své mateřštině. Mluvili tak tiše, že i Siganec by měl problémy porozumět jedinému jejich slovu, i kdyby seděl jednomu z nich na rameni. Výsledek debaty připravil Mylese Kantora definitivně o jakoukoli iluzi.

„Městská technická zařízení nijak nesouvisí s Heliotskou tvrzí. Chcete si je přesto prohlédnout?“

„Přirozeně že ano. Chtěli bychom vidět celé město, dovolí-li nám to čas,“ odpověděl Kantor. Když si posléze promluvil s Jet-tys Logtarovou, rozhodli se, že vytvoří čtrnáct skupinek a Jet-tys navštíví spolu s oběma diploty vládní sídlo, zatímco ostatní skupinky s bojovými roboty a Nonggy zamíří do různých částí města.

„Víš určitě, že Nonggové mají něco jako vládu?“ ptal se vzrušeně Tautmo Aagenfelt. „Možná tu vládne naprostý chaos a riskujeme životy.“

„Jen klid. To vůbec neodpovídá psychogramu tohoto národa. Jestli chceš, můžeš si o tom popovídat s Bré Tsingou.“ Kantor se obrátil na své průvodce a připomněl jim:

„Měli bychom se dostat za bariéru včas, dřív než bude faktorový element stažen zpátky na Zem.“

Pozemšťané se rozdělili do skupinek. Terranský vedoucí vědec se vydal za Sevenadem a Zygonod. Nonggové si přivolali otevřený disk a obřadně ho pozvali na palubu. Kantor se uvelebil v sedačce z plastické energie. Disk působil spíš strohým dojmem. Na palubu byl přidělen zjevně pouze jeden servo. Vědec nikde neviděl nic, co by se podobalo řídicí páce.

Když se vznesli, pohlédl vzhůru k obloze. Příkrov mraků byl téměř celistvý, jen na několika místech bylo možné rozeznat pozoruhodné světelné efekty, které si nedovedl vysvětlit. Nezdálo se mu však důle-

žitě vyptávat se hostitelů, co tyto efekty způsobuje.

Letěli k opačnému konci Kenteullenu. Malý disk se propletl mezi rozmáchlými klenutými budovami, které měly až dvacet poschodí, proletěl dvěma tunely a pak se snesl na rozlehlé prostranství. Podle spousty dalších strojů se dalo usoudit, že jde o parkoviště.

Zygonod ukázala přímo před sebe a prohlásila: „Před námi leží Vědecké vzdělávací středisko. Uvidíš stovky Nonggů, kteří se zabývají kosmoplavbou, fyzikou a mnoha dalšími obory. A také Heliotskou pláství. Školitelé předávají studentům všechno, co víme o funkci tohoto přepravního systému.“

Vystoupili z disku a nechali se pohyblivým chodníkem přenést dovnitř do střediska. Otevřený antigrav je dopravil do čtyřicátého poschodí na plošinu, odkud měli výhled na níže položené úrovně. Všude studovali a pracovali pod odborným vedením mladí Nonggové a nahoru k návštěvníkům doléhalo nepřetržité mumlání.

„Když předáváte žákům vědomosti, neměli byste je předat i nám?“ zeptal se Myles Kantor. „Víme toho ještě příliš málo. Jak třeba funguje Heliotská tvrz z fyzikálních hledisek?“

Stalo se přesně to, co pozemský vědec očekával. Sevenad ustoupil a uvolnil místo vědkyni. Nonggové se ostře rozlišovali podle odborností. Pro příslušné znalosti tu byla kompetentní Zygonod.

„Princip pláště je založen na systému souřadnic pěti rozměrů,“ spustila. „Pět hodnot zjišťujeme pomocí faktorování. Faktorová parní bariéra, která později vznikne, odstraňuje ony tři prostorové souřadnice podél přepravního kubusu. Účinky bariéry už znáš. Uvnitř faktorového elementu zůstává všechno při starém, obal je ale vyňat z normálního časoprostorového kontinua. Můžeš to formulovat tak, že je zrušena konečná existence dotyčné oblasti. Faktoro-

vému elementu je přiděleno nekonečně mnoho možných koordinát a jeho polohu už nelze jednoznačně místně a časově stanovit. Tím, že Heliotská tvrz změnil přidělené pětirozměrné souřadnice faktorové parní bariéry, vymění si dva faktorové elementy polohu nebo se napojí na nové souřadnice. Protože změna probíhá mezi dvěma Heliotskými tvrzemi, mluvíme o výměně dvou faktorových prvků."

Myles Kantor přikývl. Že nejde o dematerializační proces, si uvědomil, jakmile se část Terry přemístila do soustavy Teuller. Skrývala se za tím přímá manipulace s časoprostorovou strukturou, přičemž bylo jisté, že v tomto případě nedošlo k žádné manipulaci časových souřadnic. Jemně to naznačil Zygonod a ta potvrdila jeho domněnku.

"Nedávalo by smysl, kdybychom nebrali ohled na přítomnost," prohlásila.

"Možné by to ale bylo, ne?"

"Teoreticky ano. Nevíme ovšem, zda konstruktéři předvídali tuto možnost. Pokud snad pochybuješ o tom, zda se vrátíte na Term, potom tě mohu uklidnit. Bariéra si ukládá do paměti výchozí koordináty, takže faktorový element se přemísťuje automaticky na původní místo a do původního času."

Myles Kantor se zhluboka nadechl a zeptal se. "Kdo sestrojil pláštěv a proč ji tak nazval?"

Zygonod chvíli jako by hledala vhodná slova. Terranec to považoval za znamení, že si sama není jistá.

"Plány pocházejí od Baolin-Ndaů, kteří také postavili prototyp. Pověřila je tím bytost označovaná jako Heliot, tedy *kosmický světloňoš*. Víc nevíme a nedokážeme ani říct, jestli je to vůbec pravda. Jak je ti známo, tvrze se montují u Galorňanů v Pentrickém mračnu. My máme na starosti jen jejich přepravu."

Myles Kantor věděl od Perryho Rhoda-

na, že tyto stavby existují už čtyři, prototyp a tři další. Jednu z nich zničili soukmenovci Kaif Chiriathy. Ostatní byly dopraveny do cílových postavení. Lichoběžníkové útvary neměly vlastní pohon, aby se mohly přemísťovat samy ve vesmíru, a byly určeny k tomu zůstat delší dobu na jednom určitém místě. Možná navždycky.

Myles nebyl jediný, kdo uměl ocenit přednosti tohoto špičkového transportního systému. Národy připojené na Heliotskou pláštěv si mohly bezprostředně vyměňovat zkušenosti. Na obrovské kosmické vzdálenosti se daly během několika hodin porovnat informace a činit rozhodnutí. Bylo možné rychle odstraňovat nedorozumění a osobní kontakty mezi příslušníky nejrozumnějších ras upevňovaly mezigalaktickou soudržnost.

Kromě výměny vědomostí se daly společně vyvíjet nové technologie a přepravovat spousty zboží prakticky za nulovou sazbu. Jeden národ mohl obratem ruky vojensky vypomoci druhému.

Vedoucí pozemský vědec pohlížel s nadšením především na možnost seznámit se v budoucnu s pokročilou technikou Nonggů, současně si ale také uvědomoval rizika Heliotské pláštěve. Mohla se stát prokletím, kdyby jí někdo zneužil. S její pomocí bylo možné přepravit na druhou planetu celé armády a flotily, ukrást důležitá průmyslová zařízení, vybrakovat je a vrátit je vykuchaná zpátky do původního postavení.

Nonggové však tvrdili, že technologii Heliotských tvrzí mohou naštěstí používat pouze národy, které evolucí dospěly do stadia všeobecné mírumilovnosti.

Vědec se v duchu zeptal, jestli to skutečně platí i pro Pozemšťany. Po delším uvažování si odpověděl na otázku kladně. Terranci zachovávali mír už několik staletí po sobě. A někdo ve vesmírné dáli se to dozvěděl a přikázal, aby dostali milostivé Heliotskou tvrz a mohli tak přímo spolu- pracovat s Thoregonem.

Na druhé straně to však naplňovalo My-lese notnou dávkou skepse a nedůvěry, která se ukrývala někde v zadním koutku jeho vědomí a nevytěšnil ji ani tehdy, když mu Sevenad začal vzletným interkosmem nadšeně líčit četné možnosti spolupráce.

„Terranci jsou vyspělý národ," uzavřel Nonggo dlouhý monolog. Neznělo to ani pokrytecky, ani přehnaně. Skutečně tomu věřil.

„Máš pravdu," přisvědčil Myles Kantor. „Plástev získá zakrátko obrovský význam především v hospodářské oblasti a také při výměně technologií. Až dojde k politickým změnám..."

Plástev mohla mít při nejhorším stejný význam jako kdysi transmitterové spojení mezi Terrou a Olympem.

Od jednotlivých skupinek docházely postupně první informace. Návštěvníci měli možnost prohlédnout si obrovské tovární a vývojové komplexy, naučili se nové metody zpracování a stoprocentní recyklace základních látek a seznámili se s pozadím zcela nové hospodářské politiky, která silně připomínala výměnný obchod na Zemi z dob před vynalezením peněz.

Z vládního centra se ohlásila Jettys Logtarová a sdělila, že mu Nonggové žertem říkají zvonice. V paláci sídlila demokraticky zvolená ústřední vláda, již předsedala Tunial Tem Meved. Nebylo zcela jasné, podle jakých demokratických pravidel se ustavoval parlament - to však nebylo důležité.

Ze Zvonice byla kromě toho spravována celá galaxie Gorhoon, alespoň jak tvrdili Nonggové.

„Díky diplotům se poslanci parlamentu chovají poněkud vstřícněji než ti, s nimiž jsme zatím jednali," uvedla Jettys. „Výsledkem našich rozhovorů je plán výměnných návštěv zástupců obou sněmoven. Podrobnosti řeknu později."

Ze sektoru uvnitř města se ozvala Bré

Tsinga a oznámila, že právě ztratila z dohledu Tautma Aagenfelta. Nebyla schopna zaměřit polohu jeho SERUNU.

„Já to tušil," zavrčel Myles Kantor. „Bré, nezbude ti nic jiného než ho hledat."

„Hodím sebou," slíbila mu xenopsycholožka a odpojila se.

Kantor si odpustil návštěvu výzkumného centra a přidal se ke skupině Nonggů, kteří čekali venku před budovou a bavili se spolu. Přátelsky je pozdravil a oni mu stejně zdvořile odpověděli. Trochu se rozestoupili, aby se mohl zařadit do kroužku. Povídali si o běžných věcech, jako třeba o čištění půdy a o opatřeních na zlepšení životního prostředí. Vyličil jim, jak to vypadá na jeho domovském světě, a udělal na Nonggy viditelně dojem. Jakmile se jich ale začal vyptávat na ostatní planety soustavy Teuller a na mezigalaktickou polohu jejich vlasti, najednou měli všichni naspěch a rozešli se. Beztak neměl čas je déle zpovídat.

„Skupiny se vracejí na výchozí místo," oznámil mu pikosyn. „Do obratu směr Země, zbývá přesně šest minut, dvacet jedna vteřina."

Myles Kantor se rozloučil se Sevenadem Y Grendissem, opustil centrum a nastoupil k Zygonod do disku. Na „parkovišti" se ještě jednou rozhlédl. V dáli spatřil mezi soustěskami domů horizont. A na něm se něco zvláště stříbřitě třpytilo. Vědec by hrozně rád věděl, co to bylo. Napadlo ho zeptat se svých průvodců, ale pak si to rozmyslel.

Určitě se najde příležitost příště, řekl si v duchu. *Potom se vyptám na všechno, co se týká jejich světa.*

Vysokou rychlostí se vraceli zpátky k bariéře. Tam už stála skupina Nonggů připravených rozloučit se s hosty. Terranec vyhlížel Bré Tsingu, a jakmile ji spatřil, v neblahé předtuše se k ní hnal. „Kde vězí, Bré?" vyhrkl.

„Zmizel beze stopy. Nenašli jsme ho ni-

kde, i když mi pomáhalo pár tuctů Nonggů," špitla mladá psycholožka.

„Jen žádné starosti," uklidňoval je bohorovně Galtarrad U Zeun. „Zřejmě zabloudil v našem městě, které je jako labyrint. Je vyloučeno, že by se mu mohlo něco stát, to by nám okamžitě hlásily automaty. Když zmešká start, dopraví ho naši zpátky při příští výměně mezi Zemí a soustavou Teuller. Týden dva to tu ale bude muset vydržet."

Nonggo se obrátil na soukmenovkyni a dodal: „Je čas."

Oba se krátce pozdravili s ostatními Nonggy a potom prošli bariérou. Roboti a členové terranské delegace je následovali. Myles Kantor stanul na chvíli před vysokou mléčnou stěnou, která jako by se táhla do nekonečna do všech stran. Náhle pocítil osamělost a vzpomněl si na Kallii, která zůstala někde v Heliotské tvrzi.

Kalila - dlouhodobé koma změnilo její vědomí. Byla Mylesovi stěží popsatelným způsobem cizí, alespoň v prvních chvílích po procitnutí. Mohlo v nejhorším případě trvat celé měsíce, nebo dokonce roky, než zase najde cestu zpátky k sobě.

Kantor přistoupil odhodlaně k bariéře a překonal mimy odpor.

3-

„Jacko, co vidíš?"

Mulderen otočil hlavu doprava a skrz průzor přilby se zakřenil na Robala Benvenistu. „Nic," odpověděl. „Nečetl jsi můj osobní spis? Jsem přece prakticky slepý. Můžeš mi říct, kde přesně zaujala postavení skupina hlavounů?"

„Nemluv nesmysly," zasyčel Benvenista. Vzápětí zvýšil hlas a zvolal: „Všemi Každou chvíli to může vypuknout. Jste v pořádku?"

Došlo mu dvacet potvrdujících odpově-

dí. Skutečnost, že vedení LSP vybralo pro první transfer kousek pouště Gobi, považoval velitel akce a vedoucí vědecké skupiny za šikovný tah. Možná o tom ale nerozhodla První Pozemšťanka ani její komisař, nýbrž Služba Pozemské ligy. Gia de Moleonová byla odjakživa velmi nedůvěřivá.

„Tamhle!" zaskřehotal Mulderen.

Zničehonic se vytvořila zpola průhledná mlžná stěna a táhla se, kam až oko dohlédlo. Nonggové říkali tomuto zvláštnímu útvaru faktorová bariéra. Stěna zakrývala mužům a ženám pohled na Mylese Kantora a skupinu vědců, diplomatů a robotů uvnitř, kteří se v doprovodu Galtarrada a Zygonod zúčastnili přenosu do domovské soustavy Nonggů. Bariéra dělila tento svět od onoho světa.

Ti, kteří čekali v poušti na navrátilce, věděli, že jde o útvar dlouhý třicet, široký dvacet a vysoký sedm a půl kilometru. Na modré obloze vysoko nad Gobi se podél stěny proháněly tryskáče a kluzáky a jejich posádky horlivě filmovaly obrovský kvádr.

„Zavřu oči," zašeptal Mulderen a vydatně si zív. „Škodí mi, když pořád čučím na mléčnou stěnu. Hele, nezablesklo se tamhle něco?"

„Že se tak pitomě ptáš. Jasně, že jo," zavrčel Benvenista. „Značí to začátek transferu. Pozor, tamhle jsou!"

Tucet Nonggů v nádherných hábitech pronikl bariérou a obrátili se směrem k delegaci, která na ně čekala na hřebeni blízké duny.

„Nejsou ozbrojeni," ohlásil veliteli akce palubní syntron jeho disku.

„Rozumím. Tak začneme," vykřikl Benvenista. „Ne abyste se dotýkali stěny! Nechci pak nikoho tahat z nějaké cizí galaxie."

Na pěti antigravitačních plošinách se přiblížili k místu, kde Nonggové pronikli faktorovou bariérou. /

„Paolo!" pokračoval vedoucí vědec.
„Můžeme jít na věc. Jak to vypadá?"

První Pozemšťanka se zeptala Nonggů a pak vydala rozkaz k akci.

„Alvene, ty se vydáš se slepcem co nejbliž k bariéře," prohlásil odhodlaně Robal Benvenista. „Instalujte tam reflektory a dávejte si pozor, aby nebyly při nastavování překročeny minimální hodnoty předepsané pro propustnost."

Mulderen a Costadinou potvrdili příjem a uvedli do pohybu antigravitační plošinu. Přiblížili se ke stěně na pět metrů a vytáhli nádobíčko. Za normálních okolností by byl Benvenista použil létající roboty. Protože však šlo o cizorodou mléčnou energetickou stěnu a roboti by mohli zkreslit výsledky měření emisemi zbytkové energie, dal raději přednost lidem v dokonale izolovaných oblecích. Ti nyní rozestavili stativy a osadili je nezbytnými přístroji.

„Tak jdeme na to!" vykřikl velitel akce. Posléze sledoval, jak začaly pracovat projektor a dodávaly reflektorům laserové paprsky. Sedmdesát procent energie se vyžářilo zpátky do písku, zbývajících třicet procent dorazilo k bariéře. Výsledek mu připadal zdrcující.

„Energie, která zasáhla stěnu, byla kompletně pohlcena," oznámil syntron. „Třicet procent nestačí k přesnému stanovení konzistence stěny."

Robal Benvenista si povzdech. Právě toho se ve vědeckém centru LSP obávali. A také ho varovali před Jackem Mulderenem, agentem SPL... Vedoucího vědce nesmírně žralo, že si ničeho nevšiml za ta tři léta, kdy spolupracoval s tímhle chlapíkem z jižní Afriky. Zároveň ale nechápal, proč SPL nasazovala své lidi do vědeckého týmu, který se obvykle zabýval tak banálními věcmi, jako byl výzkum zemského jádra.

„Nastavení se nyní pohybuje kolem pětácti procent," hlásil zbytečně Mulde-

ren. „Půjdu tam. Potřebujeme na druhé straně nějakého pozorovatele."

„Zůstaneš tady, to je rozkaz."

„Co je?"

„Půjde Alven."

Costadinou se okamžitě pohnul. Mulderenovi muselo být jasné, že velitel a vrchní inženýr se domluvili už před akcí. Nedal na sobě ale nic znát.

Alven Costadinou mezitím dorazil k vysoké stěně. Váhavě napřáhl paže před sebe a dotkl se stěny rukama navlečenými v ochranných rukavicích. „Jde jednoznačně o pevný materiál," oznámil a ohlédl se přes rameno.

„To není možné. Zkus jí projít!",

„Slyšel jsi přece, co jsem... Hej!"

Alvenovy ruce náhle zmizely ve stěně. Udělal jeden krok vpřed a pronikl do bariéry tělem. Trčely mu z ní jen lokty a zadek.

„Jdi dál!" přikázal mu naléhavě Robal Benvenista. „Slyšíš mě?" . „Jo. Ještě jo. Příjem je ale neře..."

Vtom vrchní inženýr zmizel a radiové spojení se přerušilo.

Benvenista zvedl dva prsty a řekl Mulderenovi: „Dej mu dvě minuty a pak jdi na to ty!"

Mulderen pokrčil rameny a namítl: „Víš určitě, že je ještě naživu?"

„Uvidíme. Copak, ty se snad bojíš Nonggů?"

„Držím se vlastních pokynů."

„Ach tak," hlesl Benvenista a zašklebil se. Teď se Mulderen prozradil. Poslouchá rozkazy přicházející z věže SPL. Vedoucí vědec počítal vteřiny. Když došel k číslu sto dvacet, zvedl ruku.

Mulderen zapnul reflektory a technici aktivovali laser na svém disku. Na výsledku to nic nezměnilo. Čtyřicet pět procent energie, která zasáhla bariéru, se rozplynulo v nicotě. Zato vpravo vzadu, v místě, kam dopadla odražená energie, se začal vařit písek.

Benvenista sykl a zaklel. Doufal, že Costadinou si tam na druhé straně dával pozor a raději se neukázal. I když všichni tvrdí, že Nonggové jsou absolutně mírumilovní, jeden nikdy neví... Velitel seskočil z plošiny do písku a pohlédl letmo směrem k Nonggům. Komunikovali se zástupci LSP, uvelebení v křeslech z plastické energie, kopírujících jejich tvary.

Robal Benvenista došel ke stěně, přitiskl se na ni a vzápětí jí pronikl. Vrchního inženýra spatřil asi dvacet metrů od sebe.

„Kryj se!“ křikl na něj. „Laser prochází stěnou jako máslem.“

„Jo? Ani jsem si nevšiml. Nebo snad někde vidíš jediný paprsek? Je to úplně jinak. Podívej!“

Vedoucí vědec pohlédl nechápavě na ukazatele čidla, které držel Costadinou v ruce. „Když odečteme ztrátu způsobenou absorbcí při průchodu vzduchem, je množství energie stejné jako v okamžiku, kdy opouštěla laser!“ vykřikl nevěřícně. „To ale znamená, že...“

„... že rozptyl fotonů je extrémní,“ doplnil ho vrchní inženýr. „Rozprostírají se v zóně o průměru třicet metrů a jsou patřičně neúčinné.“

„Vypadá to šileně, ale je to pravda.“ Benvenista se snažil ze všech sil zakrýt, že si neví rady. „Pokud nastanou nějaké problémy, ohlásiš se, jasné?“ řekl vrchnímu inženýrovi. Vzápětí přešel na druhou stranu bariéry. Zůstal stát těsně u ní a dal znamení Mulderenovi. „Pokračujeme!“ vykřikl. „Rychleji zvyšovat propustnost reflektorů! Skupina čtyři se připraví k zapnutí hyper-zaměřovačů!“

„Hyperzaměřovače zapnuty!“

„Aktivovat normální radiostanice a hypervysílače!“ rozkázal mužům a ženám stojícím vlevo od obou disků.

„Aktivovány!“

„Tak fajn. Jacko, jak dlouho bude ještě pracovat laser?“

„Necelou minutu.“

„Dobrá.“

Robal Benvenista nespustil oči z agenta a současně se snažil, aby mu neuniklo, co se děje v místě, kde se zdržovala delegace. Nonggové se čile bavili s asi dvaceti Pozemšťany a vypadalo to, jako kdyby spolu seděli někde na kafičku. Nikdo by nepoznal, že jde o diplomatické jednání. ; *Doufám, že mě neklame zrak*, pomyslel si Benvenista a v duchu se pomodlil.

Možné bylo ledacos. Odborníci sice vylučovali, že by se Nonggové snažili oklamat Pozemšťany. Nikdo ale nevěděl, kdo se ve skutečnosti za nimi a za Heliotskou tvrzí skrývá. Co když je to někdo, kdo chce dobýt Sluneční soustavu?

Benvenistu náhle uklidňovalo, že má u sebe agenta SPL. Mělo to smysl. Přistoupil k Mulderenovi a řekl mu: „Nevykládej si to ve zlém. To, že jsem tam poslal Alvena, nemá nic společného s tvou kvalifikací. Považoval jsem to prostě za rozumnější, i když se to přičítá tvým pokynům.“

„No dobře. Zachoval ses správně. Ovšem... Ale co, zapomeňme na to.“

„Klidně mluv.“

„Pokud se Costadinou nevrátí živ a zdrav, bude se to tu zakrátko jenom hemžit ozbrojenci. Říkám ti to proto, aby ses pak netvářil, jako že jsi spadl z višně.“

„Jen žádný strach. Je mi jasné, že vaši specialisté si pořádně obhlédli okolí a příslušně se připravili. Pár bunkrů pro mužstvo a vybavení se dá vyhrabat v písku v cukletu.“

Vtom vedle jeho hlavy pronikla bariérou šmátrající paže. Vzápětí se vynořilo celé tělo vrchního inženýra. Costadinou zahrozil pěstí a vykřikl: „Chrápete tu, nebo co?“

„Ne. Proč?“

„Protože tam na druhou stranu pořád nic nedorazilo až na pár fotonů.“

„Nezaregistrovali jsme žádný odraz,“

ohlásili lidé od hypervysílačů. „Něco přece muselo projít.“

19

„Nic, absolutně nic.“ Costadinou jim přehrál až mrazí. Co si o nich myslíte? Můžeme jim záznamy. „V podstatě můžeme šetření zrušit. Věřit?“

Nedošli jsme k žádnému výsledku.“

„Projedeme všechny testy ještě jednou,“ rozhodl Benvenista a zeptal se syntronu, jaký je čas. Od chvíle, kdy se dostavila delegace, uplynula půlhodina. „Půjdu tam a Alven se pokusí prostřelit bariéru ručním paprskometem. Skupino tři, aktivujte zvukové dělo! Jacko půjde se mnou a bude mě jistit“

Společně prošli stěnou a čekali, až dovnitř pronikne smrtící energie. Nic se však nestalo. Faktorová bariéra ji rozptýlila i tentokrát. Uvnitř faktorového elementu se nedalo přijít ani k sebemenší popálenině. Rozptýlil se dokonce i zvuk.

Zkoušeli střílet zevnitř, a venku nikdo nic nezaregistroval. Benvenista a Mulderen prošli stěnou a velitel nařídil demontáž reflektorů.

„Považujeme za výsledek našeho šetření fakt, že ty, kteří cestují uvnitř bariéry, nelze napadnout a nelze ani zaútočit zevnitř na někoho venku,“ prohlásil Robal Benvenista. „Jediné, co se nám podařilo hodnověrně změřit, je gravitace v nitru faktorového prvku. Je přibližně stejná jako na Zemi. Patrně závisí na přitažlivosti planety, na níž se prvek právě nachází. Je načase zaměřit se ještě důkladněji na Galtarrada a Zygonod. Možná se pak dozvíme víc o tomto fantastickém dopravním prostředku.“

^ ^ ^

Cistolo Khan pozoroval, jak se Nonggové blíží k bariéře a pronikají jí. Vrhel pohled na holografický časový údaj na svém pravém zápěstí a tiše řekl: „Ještě dvacet vteřin. Nikdo z nich se nedíval na hodinky. Mají tak přesný pojem o čase, že mě z toho

Většina mužů a žen se vyjádřila kladně. Nonggové je přesvědčili, že jednají s čistě přátelskými úmysly. Delegace vedená První Pozemšťankou beztak nečekala víc, než co jim napověděl první povrchní dojem.

„Měli bychom počkat s úsudkem, až se vrátí naše skupina z Kenteullenu,“ řekla nerozhodně Paola Dašmaganová.

Vtom podél vnější stěny faktorového prvku projel mléčným kvádrem blesk. Oznamoval, že Nonggové se loučí a že zanedlouho se prvek s Pozemšťany vrátí. Plynuły vteřiny plné napětí. Muži a ženy zírali nehybně na mléčný útvar.

Vzápětí faktorová bariéra beze stopy zmizela a naskytl se jim volný výhled na část Gobi, která se přesně dvě hodiny nacházela na úplně jiném místě univerza. Členové delegace stojící v hloučku se dali do pohybu. Jeden z nich kráčel úplně vpředu. Bledý obličej a pramen vlasů spadající do čela nenechávaly nikoho na pochybách, že je to Myles Kantor. Těsně za ním se držel

Galtarrad.

Komisař LSP mlčky počítal. „Jeden chybí,“ vyhrkl ohromeně. „Doufám, že nedošlo k nějakému maléru.“ Vzápětí zjistil, že se nevrátil fyzik Tautmo Aagenfelt.

„Třeba byl tak zvědavý, že rovnou zůstal u Nonggů,“ poznamenala Paola Dašmaganová.

Cistolo Khan zavrtěl hlavou a namítl: „Aagenfelt je kapacita, ale jinak je to strašpytel. Podle svého psychogramu by se nikdy neodvážil zůstat na cizím světě mezi samými cizími bytostmi. Ne, něco se muselo stát.“ Samozřejmě měl o plachého, bázlivého vědce starost, ale doufal, že ho Nonggové najdou a ujmou se ho.

Momentálně ovšem komisař LSP řešil-docela jiný problém. Soustředil se na My-lese Kantora. Uplynula hodina a půl od chvíle, kdy došlo z Heliootské tvrze přes Tro-

kán hlášení, že Kechto Tolz našel mrtvolu Kallie Nedrunové. Cistolo Khan okamžitě vyslal Goberta Grifaana a zakrátko mu byla oficiálně smrt Mylesovy manželky potvrzena.

A nyní se Kantor brodil k němu bílým moučným pískem a netušil, jaká Jobova zvěst na něj čeká.

„Mylese nech mně," sykl Khan na první Pozemšťanku. „Jenom doufám, že se mi naskytne vhodná chvíle."

Paola Dašmaganová téměř neznatelně pokývla. Sledovala, jak se rozplývají křesla z plastické energie a z východu od Terranie se blíží velký kluzák, který měl dopravit obě delegace zpátky do města.

Khan seběhl po duně a vykročil vstříc přicházejícímu hloučku. Obličej mužů a žen mluvil za všechno.

„Vypadáte, jako byste se zrovna vraceli z ráje!" vykřikl komisar LSP a podal všem delegátům postupně ruku. „Jeden tam dokonce zůstal."

„Aagenfelt," odpověděl Myles Kantor a rozpráhl bezmocně paže. „Někde se zaběhl a Nonggové ho nedokázali vyslédit včas. Nestihl náš transfer. On to dovede skvěle narafovat tak, že je neviditelný. Naštěstí mu nehrozí žádné nebezpečí. Kenteullen je mírumilovné hnízdo. Dohodli jsme se s Nonggy na prvních základech budoucí plodné spolupráce. Nebudeš tomu věřit, Cistolo, ale ještě jsem nezažil, aby první setkání s nějakým národem proběhlo tak hladce. Připadá mi to, jako by Nonggové byli naši stan' dobří známí." _._.

„Podívejme! Naše rozhovory s delegací ze Zvonice vedly k podobnému výsledku. S konečným soudem ale počkáme, až si promluvíme s vámi. Paola Dašmaganová vás zve na poradu do budovy bývalého generálního ředitelství Kosmické han-

•Zy-

„Už se nemůžeme dočkat, až se s vámi podělíme o své zkušenosti. Možná nám se

tkání s Nonggy přinese mohutný skok ve vědě a výzkumu a také v jiných oborech."

Galtarrad a Zygonod sledovali upjatý rozhovor a tváře měli lehce svrstělé na znamení vnitřního rozrušení.

„Věděli jsme to!" zajásal Galtarrad. „Mezi eticky vyváženými národy nemůže dojít k nedorozuměním. Jsme šťastni, že nám věříte stejně jako my vám. Heliotská tvrz poprvé splňuje očekávání, jež do ní vkládáme. A brzy ji předáme do vašich rukou. Potom budete sami rozhodovat o tom, s kým se chcete spojit."

„Jisté, jisté. Jsme si toho dobře vědomi. A přece bychom rádi věděli, komu za to všechno vděčíme," odpověděl Khan smířlivě. „Mylesi, musíme si o něčem naléhavě promluvit. Nejlépe hned teď."

„To má čas," odmítl se smíchem vědec. „Souhlasím s Galtarradem. A už se nemohu dočkat, až začnou fungovat ostatní čtyři tvrze."

Cistolo Khan ztěžka polkl, popadl Kantora za SERUN a odtáhl ho stranou. „Mám špatné zprávy z Tvrze, Mylesi," řekl tiše.

Vědec vykulil oči a vyhrkl: „Vždyť všechno funguje bezvadně." „Jde o Kallií." „Co - co je s ní? Něco pokazila?" „Je mrtvá, Mylesi. Ten, koho jsi poprosil, aby se po ní poohlédl - ji našel."

„Kallia, a mrtvá? Ne, to není možné. Cítla se v Plástvi tak dobře. Cistolo, ty nevis, co mluvíš. To je tím stresem... Pikosyne, chci přesný obraz toho, co se stalo."

Syntron mu potvrdil Khanova slova, bližší okolnosti Kalliiny smrti ale neznal ani on. Myles Kantor zasténal a třepal hlavou, jako kdyby chtěl odehnat obtížný hmyz, který se mu zapletl do vlasů. Obličej měl náhle voskově bílý.

„Ne, ne, ona není mrtvá," mumlal tvrdošijně.

„To bude nějaký omyl."

„Myles Kantor má pravdu," ozval se zničehonic Galtarrad, který šel za ním. „Uvnitř

stavby se jí nemohlo nic stát. Heliotská tvrz nikoho nezabije a není toho schopen ani náš personál. Nonggové nevraždí."

"Je jedno, jak Kalila Nedrunová zemřela. ale je mrtvá," řekl komisař LSP.

"Potom se tedy zabila sama nebo chybovala při obsluze nějakého zařízení," ozvala se neústupně Zygonod.

Myles Kantor stál na místě jako solný sloup, náhle ale do něj vjel opět život. „Zjistím, co se stalo. Letím okamžitě na Tvrz," prohlásil odhodlaně.

"To bych nedělal, Mylesi. Mezitím Jsme převezli Kalin do přísně střeženého traktu na Titanu," namítl komisař LSP-

"Díky, Cistolo," řekl Kantor. Odlepil se se SERUNEM od země a hnal se k východu, kde ve stokilometrové vzdálenosti ležela Terrania.

Khanovi bylo jasné, že vědec použije první transmise, na který narazí, a zamíří k cíli. Obrátil se na členy obou delegací a navrhl jim: „Měli bychom uspořádat poradu i bez Mylese Kantora. Obávám se, že nebude celé dny k zastížení. Měli bychom se také snažit ze všech sil důkladně objasnit okolnosti smrti Kallie Nedrunové."

Halině Jobem se zastavil u východu, z nádraží. ' , „Co se děje?" zeptal se dietetika Ying

Tseyung a povytáhl udiveně obočí.

"Nevyslechnou nás," řekl Jobemt tiše a zamyšleně si přešel po krátkých Šedobílých vlasech. „Nemá smysl, co děláme. Pojď, ukážeme Zemi záda."

Vůdce *Nové pravdy 1289* stejně zamyšleně zavrtěl hlavou a položil Čtyřicetiletému muži s pigmentovou poruchou vlasového porostu ruku na rameno. „Nic není nadarmo," řekl důrazně. „Nejsme jediní. Musejí vyslechnout každého, ať chtějí nebo

ne. Nemají na vybranou, musejí nás brát vážně."

Skupina deseti mužů a žen se semkla ještě těsněji kolem svého vůdce. Tseyung vyšel ven a nastoupil na jeden z pohyblivých chodníků. Příznivci hnutí *Nova pravda 1289* se nechali dovézt do vládní čtvrti a vystoupili, teprve když se před nimi objevila věžová administrativní budova LSP.

Ta dřív patřila Kosmické hanze, od té doby ale, co přestala být řídicím orgánem celého Galaktika, sídlila v ní První Pozemšťanka a nejdůležitější ministerstva a úřady.

Terranec s asijsky znějícím jménem zamířil cílevědomě ke vchodu. „Jsme ohlášení," řekl vrátnému robotovi tak nahlas, že by ho musei slyšet i hluchý. *pravda. dvanáct set osmdesát devět* přichází na slyšení."

Robot typu Daniel se povinně usmál a odpověděl: „Chvilíčku, prosím."

Ying Tseyung se zakřenil na stroj v modré uniformě rovněž a přistoupil k němu ještě blíž. Tihle roboti byli k nerozeznání podobní lidem, na rozdíl od údržbářských kolegů měli dokonce i schopnost mimických reakcí.

„Lituji, ale momentálně není nikdo volný," pokračoval Daniel. „Co kdybyste se zastavili za několik hodin?"

„Nesnaž se nám namluvit, že na nás nemá čas alespoň jeden z Khanových náměstků," houkl na něj Tseyung. „Koneckonců nejdeme kvůli žádné maličkosti."

„Jistě," prohlásil robot a přestal se usmívat. Vmžiku se tvářil neústupně.

„Nechceme toho mnoho," nedal se odbýt Tseyung. „Spokojili bychom se třeba i se státním podtajemníkem." Vzápětí vykročil a jeho příznivci ho následovali.

Daniel pospíchal za nimi. „Pochopte přece, že to nejde," křičel. „Zadrží vás nejpозději ve druhém patře. Nikdo nemá..."

Terranec dorazil k dlouhé řadě antigravitačních šachet a zůstal stát. „Tebe nejspíš

postavil nějaký milovník starověku. Žijeme ve třináctém století Nového galaktického letopočtu, a ne v devatenáctém století po Kristu. Zasloužili bychom si o trochu víc vstřícnosti. Nenecháme si nic předepisovat. Nedopouštíme se ničeho nelegálního. Kdo nám chce něco zakazovat?"

Robot mlčel a Tseyung spokojeně vstoupil do šachty.

„Koho chceš navštívit?" zeptal se ho vlídný žensky modulovaný syntronický hlas.

„Paolu Dašmaganovou nebo Cistola Khana. Zemi a vlastně celé Sluneční soustavě hrozí nebezpečí. A jde také o vraždu Kallie Nedrunové."

„Máš spojení s bezpečnostním úřadem. Jak jsi přišel na to, že někdo tu ženu zavraždil? A odkud vůbec víš, že je mrtvá? Informace o tom zatím podléhají utajení."

Tseyung se mírně zašklebil a řekl: „Našinec má své zdroje. Víme, zeji odvěkli lidé ze Služby Pozemské ligy."

„To nic neznamená. Jde o běžné opatření v takových případech."

„A proč ji teda odvezli až do přísně střeženého traktu na Titanu? Přece si nemyslíte, že se necháme uchlácholit nějakými výmluvami?"

„Vidím, že máte dobré informace. Budete přijati. Vystupte z šachty v osmnáctém podlaží, prosím."

Díky..." Tseyung vrhl na své průvodce vítězoslavný pohled. Osmnácté poschodí, tomu už se dalo říkat úspěch. Všem bylo od začátku jasné, že nikdy neproniknou až do stojedenáctého patra do říše První Pozemšťanky.

U výstupu na osmnácté podlaží je očekávali čtyři bojovní roboti TARA-V-UH. Rudé oční čočky jim

žhnuly a vypadali hrozivě. „Následujte nás do konferenční síně číslo sedmnáct," ozvalo se z mluvicí mřížky nejpřednějšího stroje. „Nedělejte nic, co by bylo namířeno proti Zemi, vládě nebo jednotlivým osobám."

Roboti vzali návštěvníky mezi sebe a dovedli je několika chodbami k cíli.

Ying Tseyung sykl a tiše řekl: „Nebezpečí je tedy větší, než jsme tušili. Vědci dokončili vyšetření mrtvol a Terra nemá na vybranou. Heliofská tvrz je ďáblův vynález a je třeba ji co nejrychleji zničit. Máme dost trápení s Křišťálovým impériem a Fórem Raglund. Kdy už skončí nečinnost Ligy?"

Bojovní roboti je doprovodili do síně a nechali je půl hodiny o samotě. Teprve potom vstoupily dovnitř dvě osoby - Paola Dašmaganová a Cistolo Khan. Skutečnost, že je přijaly dvě nejdůležitější veličiny celé Sluneční soustavy, jen posílila obavy přívrženců *Nové pravdy 1289*.

„Omlouváme se, ale dřív to nešlo," řekla První Pozemšťanka. „Přejdeme k věci. Je nám známo, o co vám jde." Ying Tseyung předstoupil a prohlásil:

„Přišli jsme, abychom vám předali petici týkající se nejnovějších událostí. Kallia Nedrunová nezahynula při nehodě. A i kdyby, pak by to byl o to pádnější důvod poslat k čertu Nonggy i s tou jejich Tvrzí."

„Odkud to víte?" zeptal se ho Cistolo Khan. „Zatím platí zákaz zveřejnění."

„Mám své zdroje," řekl Ying Tseyung a znovu se zakřenil. „Nicméně už kolují určité zvěsti. Tak jako tak k tomu budete mu-, set zaujmout stanovisko." Vylovil z kapsy paměťový krystal a vtiskl ho Paole Dašmaganové do dlaně. Jeho průvodci udělali totéž - každý jí předal jeden krystal.

„Najdeš na nich víc než milion podpisů a výzev," pokračoval Ying Tseyung. „A to občané ještě nevědí, že je Kallia Nedrunová mrtvá. Jen se bojí Nonggů. Všechny podpisy patří obyvatelům Terranie, neboť/Vova pravda dvanáct set osmdesát devět je čistě metropolitní občanská iniciativa."

Cistolo Khan se zachmuřil a zavrčel: „Nač chodit kolem horké kaše. Co požadujete?" „Okamžitý odchod Nonggů a odstranění

Heliotské tvrze ze Sluneční soustavy," vybuchl Tseyung. „Obyvatelé naší planety a Měsíce nechtějí mít nic společného s tímhle d'ábelským dílem. Je to trojský kůň. Nikdy jste neměli dovolit, aby zde byla instalována Heliotská tvrz. Žádný občan nemůže připustit, aby se tu vynořili cizáci, odvolávali se na Perryho Rhodana a odjistili bombu, která hrozí zničit dvacet miliard lidí. Rhodan přestal mít význam pro Term a lidstvo. Je věčně pryč. Nonggové musejí zmizet. Vyžeňte je. Ať si postaví Tvrz na oběžné dráze Camelotu!"

Terranec přistoupil ke komisaři LSP a výhrušně zasupěl: „Za všechno můžeš ty. Nevydal jsi tolik potřebný rozkaz k palbě, když jsme ještě mohli cizáky zahnat. Kvůli tobě jsme se dostali do maléru a váhavosti vlády zase vděčíme za to, že musela zemřít žena Mylese Kantora. Už jednou jste podlehl sladkému mámení Chaerodů, místo abyste proměnili v malá slunce hned první článkové lodě, které se tu objevily. A teď zase slepě věříte Nonggům. Zobete jim z ruky."

Čistoto Khan si založil paže na prsou, stáhl koutky úst dolů a odpověděl: „Srovnáváš jablka s hruškami, Tseyungu. Přehlížíš výsledky plynoucí z prvního setkání obou národů, protože se ti nehodí do krámu. Nonggové jsou absolutně pokojní. Heliotská tvrz pracuje bezchybně, jak dokazuje úspěšná výměna jedné jejich výzkumné laboratoře za naše zařízení na jižním pólu, k níž právě došlo. Plných osm hodin si budou moct vědci obou národů vyměňovat zkušenosti. A naši také budou hledat známky toho, zda není něco v nepořádku s Nonggy nebo Heliotskou tvrzí."

„To je pouhé zastírání skutečnosti!" vykřikl Ying Tseyung. „Copak nemáte oči v hlavě? Pohlédněte nám do tváří! Odrážejí se v nich názory milionů lidí! Všichni mají strach. Chtějí odsud pryč, a nemohou. A vy bráníte odsunu toho, co v nich vyvolává hrůzu!"

První Pozemšťanka si zastrkala krystaly do kapes a řekla: „Známe tyto obavy. A patřičně zareagujeme, jakmile se zjistí, že Tvrz je nebezpečná. Zatím jsme ale vázáni dohodami s Nonggy."

„Budeme na to pamatovat při příštích volbách. Také něco vymyslíme - a to hned teď!"

„Bereme to na vědomí," řekl Cistolo Khan a ukázal ke dveřím. „A teď odejděte, prosím."

Delegace mlčky zamířila zpátky k antigravu a sjela dolů. Ying Tseyung se zastavil venku před vchodem a tiše řekl: „Jako když hrách na stěnu hází. Zkusíme tedy vysvětlit přímo Nonggům, že jsou zde nežádoucí."

„Ale jak?" zeptali se ho ostatní.

„Vytvoříme lidský řetěz kolem příštího faktorového elementu. Budeme se moct dobře připravit, protože nám zjevení prvku včas oznámí média."

^ A ^ <

Galtarrad U Zeun pozoroval obrazovku, na níž byla vidět Heliotská tvrz. Neustále k ní přilétaly malé čluny i velké transportní lodě a zase odlétaly. A přibývalo jich. Terranci posílali své nejlepší vědce a techniky, aby se seznámili s obsluhou zařízení.

„Zvládnou to v nejkratším čase," prohlásil Nonggo a vrhl spokojený, radostný pohled na Zygonod Lebente Kort. „Nejenže jsou mírumilovní, ale také velmi inteligentní. Stanou se z nich hodnotní členové Thoregonu."

„Přestávají nedůvěřovat technice i nám," přisvědčila vědecká plánovačka. „Ještě několik dní a pak provedeme poslední test a předáme stavbu Pozemšťanům."

„Ano, ano," povzdechl si Galtarrad a zamýšleně pohlédl do dálky. „Získali jsme přátele daleko od domova. Začíná nová

kapitola našich dějin. Thoregon bude vzkvétat."

Zygonod nereagovala. Studovala holo-grafické záznamy a naslouchala šeplavému hlasu signálního dekodéru hlavní radiostanice. „Tvůrci stále ještě nevysílají potřebný signál," řekla zakrátko Galtarradovi. „Třetí stanice vykazuje chybnou funkci."

„Baolin-Ndaové musejí vědět, v čem to je. To oni sestrojili Tvrze. Nemá ale smysl se jich ptát. Vždyť ani nevíme, kde žijí. Kdyby se tak konečně objevil Perry Rhodan. Proč zmeškal začátek Konstitučního roku?"

„V Heliotské tvrzi zakolísala na dvě milióntiny vteřiny energie!" vykřikla náhle Zygonod. „Terranci manipulují se zařízeními."

Galtarrad aktivoval rutinní testovací zařízení. „To nezpůsobili Terranci," řekl ulehčené. „A za výchylku nemohou ani naši."

„Už mi to také došlo. Jak jen jsem si mohla myslet něco takového?" Zygonod se narovнала a ústa se jí roztáhla v úlevném úsměvu. „Výchylka souvisí s tím, že stále ještě nezačala výměna dat s Tvrzí v soustavě Karakhom."

5.

Nohy ho sotva nesly a všechno viděl jako by přes tenký závoj. Oči ho pálily od slz. Myles Kantor namáhavě chrčel a co chvíli se zastavil, aby si odpočal.

„Kalilo!" zaskřehotal.

„Smíš ji vidět, ale neděs se, prosím," řekla mu Gia de Moleonová. „Pohled na ni není zrovna příjemný."

Vědec se zastavil, jako kdyby naběhl na neviditelnou zeď. Matka na něj čekala asi o deset metrů dál. „Enzo!" vykřikl a rozběhl se k ní.

Vtom se postava rozplynula jako mlha. Myles se rozvzlykal, když si uvědomil, že

přelud vyvolala jeho ztrýzněná psychika. Matka byla přece po smrti. Opřel se o stěnu chodby a protíral si usilovně oči.

„Kde to jsem?" zamumlal. Zelená světelná skvrna, která ho doposud provázela, se zvětšila.

„Nacházíš se v bezpečnostním traktu na Titanu," sdělil mu pikosyn SERUNU. „Jdi dál, Mylesi. Jsou to třetí dveře nalevo."

„Dě... děkuji." Vědec klopýtl vpřed a před vnitřními zraky se mu odvíjel film zachycující léta jeho šťastného partnerství s Kallií. Viděl ji, jak ho brala do náruče tehdy, když přišel při atentátu o nohy a stal se z něj mrzák. Jeho tělesný handicap jí nikdy nevadil. Milovala ho a nemínala ho opustit...

Konečně našel správný vchod, aktivoval otevírací mechanismus a přepážka se odsunula stranou. Uvnitř na něj čekalo několik mužů. Mezi nimi se tyčil vysoký hubený lékař v SERUNU. Když poznal Kantora, vrhl se k němu.

„Goberte," zamumlal Myles. „Takže ti to vyřídili." „Ano." „Viděl jsi ji?"

„Ano. A také jsem ji vyšetřil. Je to přesně tak, jak jsme se všichni domnívali. Už to nebyla ona, když umírala." „Už to nebyla ona...?" „Je dobře, že máš na sobě SERUN. Gia trvá na tom, abychom vstupovali do prostoru za štítem jen v těchhle ochranných oblecích. Kvůli naší vlastní bezpečnosti, jak tvrdí. Obává se, že Kallií má stále ještě v moci cosi cizího, nevysvětlitelného."

Myles Kantor náhle stanul před černou energetickou zástěnou. Přílba se mu automaticky uzavřela. Vědec se nechal postrčit Grifaanem strukturálním průchodem. Změnu ani nevnímal.

„Kallio!" vykřikl a rozběhl se. Vmžiku narazil na neviditelné pole, které ho jemně odstrčilo.

„Pomalu," řekl lékař. „Nejdřív se snaž zvyknout si na ten pohled, prosím."

Myles zíral na hlavu mrtvé. Byl to Kal-liin obličej, jako by ale byl oteklý a propíchaný zevnitř bezpočtem jehliček. Stejně otvůrky byly vidět po celém těle. Terranec se začal nepřírozně třást a drkotat zuby. Musel se opřít o lékaře.

„Udělal jsem, co bylo v mých silách," řekl Grifaan. „Je mi to líto, Mylesi."

Nositel buněčného aktivátoru zvedl hlavu a zahleděl se do stropu. Oči ho bolely a v žaludku jako kdyby měl hroudu hlíny. „Ted' jsem tedy přišel také o Kallii," zasténal. „Zůstal jsem docela sám. Sám, i když je kolem mě tisíc lidí..."

Vzápětí se sesul na podlahu.

Nevěděl, jak dlouho tam ležel. Náhle se posadil a řekl: „Chtěl bych domů... ke svým hodinám! Alespoň ty mi zůstaly. Goberte, pomoz mi vstát, prosím."

Grifaan postavil Kantora na nohy a ten máchl rukou před obličejem, jako by chtěl zaplašit nepříjemnou myšlenku. „Zřejmě nás jednou čeká velmi nemilé probuzení. Ta perforace - Perry Rhodan mluvil o stejném případě v dračí sluji na Galornu... Hodiny počkají - musím okamžitě mluvit s Paolou Dašmaganovou a Cistolem Khanem."

„Nejdřív se raději uklidni. Máš hodně kolísavý tlak a potřebuješ se vyspat."

„Ne. Nikdy jsem ve skutečnosti nepotřeboval spát. Jdi pryč a nech mě!"

Myles Kantor udělal dva kroky směrem k ochrannému štítu a pak se opět zhroutil v bezvědomí k zemi.

^ A ^

„Jsme toho názorů, že kontakty mezi našimi národy by měly být ještě intenzivnější." Paola Dašmaganová se zavrtěla za psacím stolem a pozorovala bedlivě hologram zobrazující kajutu na VHETRANGU. Gal-

tarrad U Zeun a Zygonod Lebente Kort seděli šikmo za sebou v křeslech a pracovali u různých terminálů.

„To rádi slyšíme," řekl Nonggo. Zatímco téměř nahá Zygonod odpovídala výhradně za technické záležitosti, Galtarrad v překrásném hábitu se staral o diplomatické kontakty a komunikaci. „Návrat faktorového elementu na Lunu proběhl podle očekávání hladce. Kdy má dojít k další výměně?"

„Ještě dnes. Potrvá jen několik málo hodin, než poslanci Solárního parlamentu podniknou příslušné přípravy."

„Okamžitě navážeme spojení s Kenteullenem," řekla Zygonod a vstala.

„Náš národ už se nesmírně těší na další návštěvu," doplnil ji Galtarrad. „To musíš pochopit, První Pozemšťanko. Čekali jsme dlouho a Heliotská tvrz konečně dokazuje, že je schopna dělat to, k čemu byla sestrojena. Máme z toho radost."

Nebude nám vadit, když to takhle vydrží, pomyslela si Paola Dašmaganová. „Pro samou radost nezapomeňte, že Heliotskou tvrz měl vlastně dostat Perry Rhodan. Ten je ale někde hodně daleko a ještě se nevrátil do Sluneční soustavy. Mezi obyvateli Země se ovšem najde nemálo těch, kteří' nesouhlasí s obrovským transportním zařízením."

„Kolik jich je?" zeptala se jí Zygonod po chvíli ticha.

„Čtyřicet procent. A jejich počet stoupá."

„Uděláme všechno pro to, abychom přesvědčili i posledního pochybovače," prohlásil Galtarrad. „Já bych navrhol, aby si prohlédl tvrz každý, kdo jí nedůvěřuje. Budeme provádět stavbu ve dne v noci všechny, kteří o to projeví zájem."

„To není špatný nápad. Hned vydám příslušné pokyny. Dejte nám včas vědět, kdy a jaký faktorový element chcete vyměnit. Měl by ležet co nejbliž k budově parlamentu."

Galtarrad vrhl pohled na plochou obra-

zovku a řekl: „Navrhuji vzít prvek zahrnující čtvrt' Erjinaki. Podle vašich měřítek leží asi deset kilometrů západně od parlamentu.“

„Dobrá. Necháme občany; aby hlasovali, zda s tím souhlasí, nebo ne. Ozvu se vám.“ První Pozemšťanka se odpojila a obrátila se vpravo, kde byl na jednom z nástěnných monitorů vidět obličej mladé xenopsycholožky.

„Myslí to upřímně,“ opakovala BréTsinga. „Říkají, co si myslí. Jejich úmysly nejsou ani trochu záluďné.“

„Jenže se stále ještě vyhýbají odpovědím na všechny naše hlavní otázky. Nesdělili nám nic o Baolin-Ndaech a dokonce nám zatajují souřadnice jejich domoviny. Něco mí na tom nehraje.“

„Jejich chování lze vysvětlit, Paolo. Vůbec je nenapadá, že by souřadnice mohly mít někdy význam vzhledem k funkci Heliotské tvrze.“

„Někdy se přece musejí vrátit zpátky domu, ne?“

„Přirozeně. Ale ne tradičním způsobem. Přistanou s loděmi v jednom faktorovém elementu a posléze se dostanou zpátky do soustavy Teuller. Vidím, že tě nic nemůže přesvědčit. Nečekej, až mi události dají zapravdu a začne se šuškat něco nepěkného o schopnostech První Pozemšťanky.“

„Děkuji za varování. Momentálně mám ale jiné problémy. Dává mi co proto *Nova pravda dvanáct set osmdesát devět*. Ying Tseyung je pořádný buřič a strhává Čím dál víc lidí.“

> ••• ^

Cistolo Khan hleděl z desetimetrové výšky na lidský řetěz, který se táhl po okraji Erjinaki v pětimetrové vzdálenosti od čáry, kde se měla vytvořit faktorová bariéra. „Skutečně to dokázali,“ povzdychl si. „Nikdy bych tomu nevěřil.“

2 okolních transimíterových stanic se sem hrnulo čím dál víc lidí a další přilétali aero-taxíky. Tvrdé jádro *Nove pravdy* 1289 vedené Tseyungem se zdržovalo nedaleko místa, kde začínala Tequila Road směřující , do vládní čtvrti.

„Zatím žádné hlášení od zpravodajců?“ zeptal se komisař LSP syntronu antigravitační plošiny.

„Právě přichází. Chceš si je poslechnout?“

„Ne. Vysvit' mi text.“

Kolem bylo příliš mnoho nepovolaných posluchačů a někde nablízku určitě číhala mikrokamera některé soukromé trivideové společnosti.

Hlášení potvrdilo Khanovu domněnku. Za občanskou iniciativou se neskrývali žádní političtí aktivisté ani tajemné mafie. Jejím přívržencům šlo jen a jen o to zlikvidovat nebezpečí, jež představovala Heliotská tvrť.

Komisař LSP pozoroval obličej muže a žen v řetězu. Některé vyjadřovaly paniku. Tito lidé měli jasno: Je třeba co nejdřív odstranit Heliotskou tvrť. Pokud možno v nejbližších hodinách. Musejí zesílit psychický nátlak na Nonggy tak, aby odtáhli dobrovolně.

Každý v lidském řetězu dostal přesně pokyny, jak se má chovat. Všichni měli u sebe translatory pro případ, že se Nonggové budou vzpírat a odmítnou rozumět terranštině. Pozemské syntrony mezitím poznaly nongštinu, jak se nazývala mateřština Nonggů, natolik, že byly schopny ji překládat.

„Khan NATHANOVI,“ řekl komisař LSP tiše. „Potřebuji nové hyperdimenzionální hodnoty Tvrze.“

„Zdravím. Cistolo!“ ohlásila se hypersyntronika z Měsíce. „Musím tě zklamat. Tvrť pracuje spolehlivě. Výpočty, které mi zadala Paola Dašmaganová, ukazují, že nehrozí žádné nebezpečí. Heliotskou tvrť by musely napadnout mohutné síly, a ani

pak není

jisté, že Ji lze vůbec zničit. Nonggové nám k tomu bohužel nic nefekli, ale domnívají se, že Baolin-Ndaové do ní zabudovali odpovídající pojistky."

"Díky, NATHANE." Komisař LSP se vzápětí zaměřil na Yinga Tseyunga, který si ho mezitím také všiml.

"A, pan komisař osobně!" zvolal vůdce a jízlivě se uchechtl. "Stejně ti to nebude nic platné."

Cistolo Khan se drsně zasmál a odpověděl: "Počkejte! Už probíhá odpočet, za chvíli se vymění oba faktorové elementy. Ohrožujete nanejvýš sebe, když se budete i nadále zdržovat v místě, kde vznikne bariéra."

"To nech laskavě na nás. Víme dobře, že riskujeme. To ale není zdaleka nic proti nebezpečí, které představuje Heliotská tvrz."

"Měli bychom si o tom promluvit, Tseyungu," vykřikl Cistolo Khan a snesl se s antigravitační plošinou na zem.

Vůdce zavrtěl hlavou. "Už bylo všechno řečeno. Pokusíme se vám plést do řemesla." Pozvedl paže a zvolal: "Přirozeně demokratickými prostředky. Doufám, že za námi bude brzy stát většina Terranců. Potom necháme hlasovat v parlamentu a uvidíme co dál."

"A vy čekáte, že to bude fungovat, že? Pro mě za mě se můžeš i se svými přívrženci zúčastnit příštího transferu do Kenteullenu, teď mi ale udělej tu laskavost a nenarušuj jednání v Terranii a ve Zvoníci, prosím."

Vůdce *Nové pravdy 1289* předstoupil před komisaře LSP a prohlásil: "Víš dobře, • že nám jde právě o přímé narušení jednání. Neustaneme, dokud Nonggové konečně nezmizí ze Sluneční soustavy. Mohli bychom si to usnadnit, předejít je a přemístit je do soustavy Teuller. Patrně bychom byli Jedni z mála lidí, kteří přežijí katastrofu, ^s níž přirozeně počítáme. Jde nám ale především o naši vlast."

"Vaše argumenty známe," odpověděl klidně Khan. "A respektujeme vaše obavy. My všichni máme strach. Ne sice takový jako vy, jen v nás zůstává poněkud nepříjemný pocit."

"To nestačí. Mluvíš se mnou jako úředník, Khane."

"Nedáme vám příležitost, abyste nějak obtěžovali, napadali a vyháněli Nonggy. Brzy se stanou našimi přáteli a nemáme zájem na jakýchkoli střetech."

Komisař LSP se vzápětí spojil se svou zástupkyní Fláme Gorbendovou. "Informuj Galtarrada a Zygonod," řekl rychle. "Ať odloží výměnu. - Že už to nejde? Tak dobrá, rozumím."

"Přirozeně že už to nelze zastavit," zvolal vítězoslavně Ying Tseyung. "Neuškodilo by, kdyby se Nonggové seznámili s našim pojetím práva na sebeurčení."

"Jde o víc, a to o fungování Heliotské plástve, umožňující výměnu mezi mírumilovnými národy vzdálenými od sebe celé světy."

^ "Ty tomu nesmyslu věříš?" vykřikl jeden z Tseyungových přívrženců.

"Politika, to je také realismus," namítl komisař LSP. "Za den dva budeme konečně řídit Heliotskou tvrz my. Budeme aktivovat výměnu faktorových elementů jen tehdy, když se nám to bude hodit. Žádný Nonggo nám nebude nic předepisovat."

"I proti tomu protestujeme. Jakmile získáme dostatek technických znalostí, vyvlečeme lichoběžníkové monstrum ze Sluneční soustavy a někde je necháme vybuchnout ve vzduchoprázdnu, kde to nenapadla tolik Škod."

"Mohou snad Nonggové za to, že je Tvrz tady?"

"Nás zajímá jen to, zda nás může ohrozit," vyprskl Ying Tseyung. "Copak si myslíte, že jsme slepí? Hoří to všude možně. Fórum Raglund a Křišťálové impérium pro nás představují trvalou hrozbu. Každým

okamžikem mohou vypuknout konflikty, do nichž může být zatažena celá Sluneční soustava. Útoky a atentáty sabotérů z galaktických národu nebo jistých zájmových skupin budou den ze dne pravděpodobnější. Nonggové nám jen přidělávají problémy. A jak je to vlastně s těmi Tvůrci? Podle našich poznatků funguje Heliotská tvrz pouze částečně a nevíme, co si můžeme při výměně faktorových elementů přitáhnout na Zem."

Cistolo Khan dal vůdci občanské iniciativy v duchu zapravdu. Pak ale zavrtěl hlavou a řekl: „O tomhle při diskutujeme celé dny. Neříkáš nic nového."

„Lidský řetěz kolem faktorového elementu je uzavřen. Musel bys sem povolat hezkých pár tisíc robotů, aby jím mohli Nonggové projít po svých."

„To mě ani nenapadne," zavrčel Khan. „Koneckonců každý z vás musí sám vědět, co dělá. Pokud si zničíte zdraví, nebudou za to moct ani Nonggové, ani Liga. Uvádím to Jen pro případ, kdyby někdo chtěl pak vznášet nároky na odškod..."

„Máš moc řečí!" přerušil ho drsně Tseyung. „Koukej vypadnout! Určitě máš na práci něco užitečnějšího, než se modlit za naše zdraví."

Komisař LSP pohlédl na hodinky. Odpočet měl skončit za třicet vteřin. *Nová pravda 1289* neustoupila ani o píd'. Tihle lidé to mysleli vážně. Neviděli jinou možnost, než se vzepřít nebo obětovat. Přemohl je strach. Strach usazený v milionech srdcí a mozků.

Ani jeden aktivista nebyl ozbrojen. Neměli s sebou ani kovové předměty, které by se daly použít jako zbraň. Vytvořili pouze ze svých těl hráz proti Nonggům a Heliotské tvrzi.

Komisař LSP to vzdal. Vystoupil s anti-gravitační plošinou do výšky a vzdálil se. Čekal, že každým okamžikem skončí odpočet a začne výměna.

Vzápětí se také materializovala faktoro

vá bariéra. Jako obvykle měla tvar kvádrů o rozměrech třicet krát dvacet krát sedm celých pět desetin kilometru. Místní úřady nechaly na obyvatelích čtvrtě, jestli opustí své příbytky nebo zůstanou po dobu výměny doma.

Necelých sedmdesát procent z nich se rozhodlo zúčastnit transferu. Zbytek podlehl škarohlídkým varováním organizací, jako byla *Nova pravda 1289*, a uprchl. Khan věděl, že vládu Čeká spousta žalob;

I tak byla příprava Erjinaki na přenos dost složitá. Z bezpečnostních důvodů se terranijské úřady pokusily zajistit soběstačnost této čtvrti, protože se mělo dočasně přerušit zásobování a spojení s ústředním mozkem na Měsíci.

Komisař LSP uviděl, jak se zablesklo uvnitř v bariéře. Bylo to znamení, že se uskutečňuje výměna. Průměrnému Pozemšťanovi se nedalo vysvětlit, jak to všechno probíhá po technické stránce; hyperfyzikové se měli brzy dozvědět podrobnosti. Celý proces trval maximálně vteřinu a živé bytosti uvnitř nepocitovaly víc než jemný tah.

„Uvítací výbor je připraven," ohlásil Khanovi syntron. „První Pozemšťanka dorazí každou chvíli."

Po dvou minutách prošli bariérou Nonggové a ocitli se v obklíčení aktivistů *Nové pravdy 1289*. Ti se ale chovali pokojně, nevrhali se na příchozí, jen se je snažili vtáhnout do diskuse.

„Máme strach," volali. „Prosím, opusťte Sluneční soustavu a vezměte si Heliotskou tvrz s sebou. Nemůžete přece jen tak přehlížet obavy milionů Živých bytostí. Ani my to neděláme."

Nonggové byli bezradní. Chvíli spolu hovořili a nakonec se vedoucí jejich delegace zmohl na odpověď: „Heliotská tvrz není nijak nebezpečná. Znamená novou kvalitu v mezagalaktických vztazích."

Tseyung a jeho příznivci jako by ho neslyšeli. Dál naléhali na Nonggy, aby zmi

zeli ze Sluneční soustavy. „Prosíme vás, abyste uznávali práva jiných národů na sebeurčení," volali.

Cistolo Khan mlčky poslouchal debatu a střehl se do ní vmísit. Dohodl se na tom s Paolou Dašmaganovou. Aktivisté byli pokojní a dalo se předpokládat, že nedojde k násilí.

Trvalo hodinu, než se první deprimovaní příslušníci *Nové pravdy 1289* vzdali. Rozestoupili se, přerušili řetěz a zakrátko se ztratili v budovách a postranních ulicích.

Náš problém tkví v psychice, přiznal si v duchu Cistolo Khan. Žádnému Člověku se nesmí nic přihodit. Někteří z nich pomýšlejí na sebevraždu a potřebují pomoc.

6.

Nejprve se~ snažil zorientovat. *Kde to jsem? Co se stalo?*

Otočil hlavu na stranu a zahleděl se na matné žluté světlo. V jeho uklidňující záři si uvědomil, že leží v posteli svěže vonící novým povlečením. Chyběla mu jen digitální holografická časomíra na zdi.

„Je tu někdo?" zamumlal. Zář poněkud zesvětlala.

„Dobrý den, Mylesi Kantore, tady servo," ozval se tlumený hlas odněkud od přední zdi. „Jak se cítíš?"

„Děkuji, ujde to."

„Potvrzuji to i tvé tělesné hodnoty. Jsou vcelku normální."

Vzápětí se na vědce vrhly plnou silou upomínky. *KalUa* Vybavil si její příšerně zřízené tělo. *Kalila je mrtva!* bušilo mu v lebce. *Je mrtva a nikdy už neobživne!*

Na prchavý okamžik se mu vědomím mihly vzpomínky na šťastné časy.

Kalilo Nedrunová, kým jsi vlastně byla? ^děla jsi alespoň přibližné, co tě očekává?

„Ne," zašeptal Kantor. „Nedokázala bys

to skrývat celá desetiletí. Neměla jsi o ničem ponětí." Otočil hlavu ke zdi, v níž byl zabudován servo. „Jak dlouho jsem spal?"/ zeptal se ho.

„Grifaan té uvedl na třicet Šest hodin do blahodárného umělého spánku."

„Šestatři..-!" vykřikl a v tu ránu chtěl vyskočit z postele. Zatočil se s ním svět, on zasténal a klesl zpátky. Zkusil se zvednout podruhé, tentokrát pomaleji. Šlo to- „Jsem. Ještě na Titanu?"

„Ano."

„Kde se momentálně nacházejí Cistolo Khan a Paola Dašmaganová?"

„V Terranii. Chystá se třetí výměna faktorových elementů. V rámci kontaktu má být ratifikována smlouva o navázání diplomatických styků mezi Nonggy a Pozemšťany." , „Okamžitě mě spoj s První Pozemšťankou!"

„Není k dosažení a patrně spí. Chceš jí nechat zprávu?"

„Ano. Že u ní budu za hodinu. Vyříd' jí, že musím naléhavě mluvit s ní i s Cistolem Khanem. Je to důležité."

„Už je to. Servo První Pozemšťanky mi potvrdil příjem zprávy."

Myles Kantor se přidržoval stěny a mínil do hygienické kabiny. Obživil po střídavě horké a studené sprše, v hlavě měl ale pořád prázdnou, jako by mu z ní něco vyndali.

Něco podobného zažil pouze dvakrát v životě; poprvé, když uviděl bezduchou mrtvolu svého otce Notkuse, který ztratil vědomí kdesi v NATHANOVÝCH mikrokosmech, a podruhé, když se dozvěděl o smrti své matky Enzy Mansoorové. A nyní se mu to přihodilo poté, co mu řekli, že Kalila už není mezi živými.

Vzápětí si uvědomil, že nesmí ztrácet ani vteřinu. Jako vědec si uvědomoval, že jde o všechno. Přestože nemohl vypudit z hlavy obraz nebohého prodávavěleho těla své

ženy, vydal se krátce nato k transmitteru, který ho měl dopravit **rovnou** do Terranie.

^ A •>

Myles Kantor vypadal zuboženě. Navenek působil jako zlomený stařec, který potřebuje neodkladnou lékařskou pomoc. Kdyby neznal data nashromážděná syntronem, poslal by ho Cistolo Khan rovnou zpátky do postele. Vědec jako kdyby vytušil, co se komisaři LSP honí hlavou, máchl odmítavě rukou a sesul se do volného křesla.

„Nenamáhejte se," zašeptal ochraptěle. „Do špitálu mě už nedostanete. Nejsem na tom tak zle a kromě toho aktivátor zase dá všechno po čase do pořádku. Jste ochotni mě vyslechnout?"

Pohlédl popořadě na První Pozemšťanku, Bré Tsingu, Čtyři Khanovy náměstky, Jet-tys Logtarovou, Jednu ze tří mluvčích Solárního parlamentu, a nakonec na Čistota Khana. Komisař LSP jen přikývl a řekl:

„Přirozeně. Proto jsme se tu také sešli. Co pro tebe můžeme udělat?"

„Nejde o mě!" vykřikl vrchní vědec rozhorleně. „Jde o Herreachy na Trokanu, o lidi na Zemi, a když chcete, tak o celou Sluneční soustavu. Je třeba okamžitě zarazit provoz Heliotské tvrze."

Paola Dašmaganová přikývla. Jako by věděla předem, co Kantor řekne. „Je to šílený svět," odpověděla. „Nejdřív jsi hořel nadšením a vymlouval jsi nám naši skepsi. Teď je to přesně obráceně."

„Mám k tomu svůj důvod," namítl Myles Kantor.

„Jistě. Přesvědčili jsme se ale, že Tvrz pracuje bezvadně. Nonggové se snaží vypátrat, čím se zabývala Kalila před svou nehodou." „Nehodou? Ty bys mě rozesmála!" rozkohořtil se Myles. „I kdyby to byla pravda, tím spíš bychom měli důvod zastavit

celou mašinerii. Jenže nelze mluvit o žádné nehodě. Věřím tomu, co říkal Kechto Tolz. Už nebyla jako dřív, pokusila se Kech-ta... zabít!"

„A tys proti tomu nic nepodnikl!" vyčetla mu Fláma Gorbendová. „Podle jejího chování Jsi měl poznat, že s ní není něco v pořádku." „Vědec se přidržel desky stolu, až mu zběhly klouby. „Vím, že jsem to zavinil já," zachrčel.

„Když jsi ale za ní poslal Kechta, nemohl jsem tušit, jak velmi ho to ohrozí. Moje ubohá Kalila!"

Obřadně si vytáhl z kapsy šátek, otřel si obličej a pokračoval: „Moje žena... se ne-. stala obětí cizí techniky v Tvrzi. Vzpomeňte si, prosím, co nám řekl Perry Rhodan, když navštívil Trokan. Hovořil o proděravělé mrtvole v dračí sluji na Galomu. Perforace, to je přesně ono. Četli jste Grifaanovu závěrečnou zprávu? Já ano a teď vím, že má pravdu."

Myles Kantor se zarazil. Ztěžka oddechoval a chvíli mu trvalo, než byl schopný opět mluvit. „Kaina byla člověk jako my všichni. A přece v sobě nosila něco, o čem jsme zprvu neměli tušení. Když jsme se pak dozvěděli, že to nemá na nás ani na jiné bytosti žádné účinky, prostě jsme to pustili z hlavy. A přece to v ní přetrvávalo dál. Genetický přídatek - kondicionání!"

Vědec se schoukl a zachrčel: „Servo, sklenku vody, prosím!"

„Měl by ses šetřit, Mylesi," prohlásila soucitně První Pozemšťanka, když se Kantor žíznivě napil.

„Na to teď není čas, Paolo! Ještě jednou vás žádám, abyste vypnuli Heliotskou tvrz. Je nebezpečná!"

„Já chci fakta," trval na svém Cistolo . Khan. „Dohady jsou mi k ničemu. Perry nám popsal mrtvolu v dračí sluji jen mlhavě. Neznáme detaily, které by nám pomohly srovnávat."

Myles Kantor se zvedl „a zavrával. . Ztratili jste instinkt. Dělejte si, co chcete.“

„Měl by sis promluvit s Nonggy,“ navrhla mu Paola Dašmaganová. „Třeba tě přesvědčí, že Heliofská tvrz neměla žádný vliv na Kalliinu nehodu.“

Vědec odvrával ke dveřím a upřeně při tom pozoroval Bré Tsingu. „Netroufám si přijít Nonggům na oči. I kdyby Bré Tsinga tisíckrát tvrdila, jak jsou dobří a hodní. Říkejte si tomu nehoda nebo smůla, mně Je to jedno. Budu jednat na vlastní pěst. Jinak nás čeká nemilé procitnutí - nás všechny! Vracím se na GILGAMEŠE, kdybyste mě hledali.“

Ostatní mlčky hleděli na dveře, za kterými Myles Kantor zmizel. Po chvíli si Cistolo Khan povzdychl a řekl; „Nevím, co chystá, ale měli bychom na něj dohlédnout. Na něj i na Nonggy.“

^ A ^

„Zygonod a Galtarrad ještě nedorazili.“

Paola Dašmaganová zvedla hlavu a pronikavě se zahleděla na Bré Tsingu. „Nemůžeme déle čekat,“ prohlásila rozhodně. „Odpočet už začal Jsou na místě všichni členové naší delegace?“

„Ano.“

„Tak pojď!“ První Pozemšťanka vstala a šla napřed- V hale na protilehlém konci chodby Čekal na obě ženy aktivovaný trans-miter. Odhmotnil je a takřka v nulovém čase je dopravil ze stojedenáctého poschodí budovy do příjmového zařízení umístěného v přízemí jiné budovy. Jež se nacházela deset kilometrů západně od sídla Solárního parlamentu a v bezprostřední blízkosti čáry, na níž se měla co nevidět vytvořit faktorová bariéra.

„Delegace už opustila budovu a míří na místo,“ ohlásil syntron.

Obě ženy vyběhly ven a sledovaly, jak ^z bariéry vystupují Nonggové a jak na ně

dotírají členové občanské iniciativy. Trpělivě vyčkaly, až se stoupenci *Nové pravdy* ' 1289 vzdali a zmizeli.

Paola Dašmaganová objevila antigravitační disk s Cistolem Khanem na palubě a zamávala na něj.

„Může **to začít**“ vykřikl. „Víte, **kde mě najdete, kdybyste mě potřebovaly.**“

První Pozemšťanka a xenopsycholožka sledovaly, jak plošina mění kurz a blíží se minimální rychlostí k bariéře. Když se jí dotkla, vypadlo to na okamžik, Jako by se zastavila ve vzduchu. Vzápětí pronikla mléčnou hmotou a zmizela.

Komisař LSP působil Jako kurýr mezi Zvonicí - parlamentem Nonggů - a Terra-ní, neboť bariéra bránila radiové komunikaci. Pozemšťané by přirozeně byli mohli položit kabely, ale to by byl starobylý, nepřiliš výkonný způsob spojení.

Paola Dašmaganová a její společnice vyhledaly delegaci složenou z vysoce postavených členů vlády a poslanců. Kráčely důstojně v jejím Čele a zastavily se ve vzdálenosti asi dvaceti metrů od Nonggů.

Vtom sebou První Pozemšťanka trhla, vyšla návštěvníkům v ústřety a zahájila svůj projev: „Vítám vás jménem obyvatel Terry a Sluneční soustavy, jakož i jménem všech občanů a přátel Ligy svobodných Pozemšťanů. Vše, co dojednaly naše delegace zde a v soustavě Teuller, má být na přání obou našich parlamentů zpečetěno smlouvou. Doprovodte nás do parlamentní budovy, prosím.“

Obě delegace se vzájemně pozdravily a Terranci a Nonggové si potřásli rukama. Zdálo se, že cizinci mají velmi dobré informace o lidských zvycích. Nonggové projevili lítost nad tím, že s nimi není Tautmo Aagenfelt. Zatím se nepodařilo vypátrat, kde se v Kenteullenu zdržuje.

Posléze se skupiny poslanců vedených oběma předsedy sněmoven daly do pohybu. Zástupci LSP následovali ceremoniáře

Nonggû jménem Feyenord D Gieber a prošli bariérou, zatímco parlamentáři z Teulleru zamířili společně s Paolou Dašmaganovou a členy vlády k budově Solárního parlamentu.

Na místo je dopravily kluzáky. Uvnitř parlamentu na ně čekal impozantní orchestr složený z holografických hráčů na dechové, smyčcové a digitální hudební nástroje. Byl to Terranijský symfonický orchestr, který byl před nedávným odvolán z turné po východní straně Mléčné dráhy. Na počest hostů zahrál symfonie *Hora stvoření* a *Třetí otázka*, díla jednoho soudobého terranského skladatele. Nad orchestrem se vznášela nadrozměrná holografie, kterou skladatel pojmenoval „Tajuplný kavalír“.

Rozmanité zvuky a vibrace, Jakož i tanec Tajuplného kavalíra uvedly Nonggy do dosud neznámého vytržení, z kterého se vzpamatovali teprve hodnou chvíli poté, co skončilo vystoupení. Stále novými slovy a obrazy vyjadřovali svůj vděk a milé překvapení.

První Pozemšťanka to vše vnímala jen okrajově. Spojila se se svou kanceláří a dozvěděla se špatnou zprávu. Galtarrad a Zygonod se pořád ještě neohlásili, a to i přesto, že jejich loď kroužila kolem Země a nebyla vzdálena od nejbližšího kosmodromu ani tisíc kilometrů.

Palubní automatické záznamníky při každém zavolání monotónně opakovaly:

„Účastníci nejsou k zastižení. Zkuste to později, prosím.“

Paola Dašmaganová se zvedla a odkráčela dopředu k pódiu. Choreografové Je vytvořili z několika na sebe navršených antigravitačních plošin hýřících barvami. Když Paola vstoupila na první pole a spustila, cítila, jak Ji cosi jemně zvedá a uvádí ji na balistickou letovou dráhu pod kupolí sálu.

„...výměna mezi našimi národy bude Spolu s navázáním diplomatických styků se

soustavou Teuller postavena na oficiální úrovni,“ oznamovala slavnostně.

Vzpětí shlédla dolů na sál zaplněný do posledního místečka. Její hlas, zesílen elektronikou, doléhal jasně do všech koutů a mnozí z přítomných si její projev nahrávali pro potřeby solárních médií.

„Po delší době vyznačující se chaosem se vrátil do naší galaxie klid a mír. Liga Svobodných .Pozemšťanů a její občané se těší na nový způsob prožívání a na cestování do vzdáleného místa univerza. Ještě chvíli Jim však potrvá, než si zvyknou na přítomnost technicky nezpochybnitelné Heliotské tvrze. Když někdo dostane dar od neznámého, vyvolá to v něm většinou určitou nedůvěru. A je to tak i v tomto případě. Čím kritičtější se lidé vyrovnají s novou vymožeností vysoko nad Trokanem, tím víc to prospěje jejich budoucnosti.“

Na levé straně sálu se už vytvořila křesla z plastické energie pro signatáře smlouvy. Svědčilo to o tom, že Cistolo Khan dokonale načasoval součinnost Solárního parlamentu. tu a Zvonice. Neustále pendloval se svým diskem mezi oběma stranami, překonával bariéru sem a tam a koordinoval postup.

Zdalo se, že také obě delegace tam venku ve faktorovém elementu mají pořádné napilno. Důvod se dozvěděla Paola Dašmaganová ovšem až později.

Zkrátila projev a přikázala řídicímu syntronu, aby změnil dráhu. Zatímco se pomalu snášela k podlaze, odvedli pořadatelské roboty Nonggy k tribuně, kde už na ně čekali členové terranské vlády.

Slavnostní akt, který nyní média přenášela do celé Sluneční soustavy a na nejdůležitější světy Galaxie, trval dvacet minut. ' Syntron si uložil podpisy členů delegací do paměti a vyhotovil několik set krystalových kopií pro oba parlamenty. První Pozemšťanka pak předala podepsaný pergamenový originál smlouvy vedoucí partnerské delegace.

Venyliid Pagarbe Meved jí na oplátku darovala pohyblivou miniaturu kenteullenské Zvonice a pak se i se svým doprovodem svěřila do péče těch, kteří je měli provést po městě. Prohlídce Terranie Nonggové neunikli ani jednou od chvíle, kdy do terranské metropole dorazila první jejich delegace.

Paola Dašmaganová se vrátila do své kanceláře. Na druhou polovinu dvacetihodinového pobytu měla na programu návštěvu Zvonice ve faktorovém elementu a setkání s Tunial Tem Meved, předsedkyní vlády soustavy Teuller. Ta, která vedla delegaci, byla zřejmě nějaká její příbuzná.

První Pozemšťanka se spojila s Cistolem Khanem a zeptala se ho: „Co znamenal ten nenadálý spěch? Musela jsem skončit projev, sotva jsem začala.“

„Přesně ti to neřeknu ani já. Před chvílí ale přišel do Zvonice jeden Nonggo příslušející k delegaci v Terranii. Ještě předtím se krátce spojil s VHE THRANGEM.“

„Souvisí to nějak s tím, že se neobjevil onen tajemný velitel akce?“ zauvažovala Paola Dašmaganová nahlas.

„Galtarradovo a Zygonodino mlčení mluví za všechno. Měli bychom být ve střehu.“

Skutečnost, že Khan si své obavy nevyucal z prstu, si ověřili čtyři hodiny poté, co zmizela Zvonice a na Zem se vrátil původní faktorový element. NATHANOVY přímo napojené řídicí sekce na Luně hlásily, že bylo náhle přerušeno spojení s Terranci v Heliotské tvrzi.

7.

Wilkos McNearová klesla zpátky do křesla z plastické energie a zírala tupě na panel. Už tři hodiny přináležela její skupina k personálu velitelského můstku, který ležel přes^{ne} na středové ose ve výši dvě stě metrů "ad zdrojem síly. Naučili se vše potřebné

a Nonggové jim pomáhali zdokonalit s& v obsluze zařízení.

Cizinci jako by nabyli dojmu, že udělali dost pro to, aby Terranci mohli převzít tvrz. Zpočátku jich pracovaly v řídicí centrále stovky a nyní jich na osmdesát Pozemšťanů dohlíželo už pouhých dvacet.

„Neuvažujeme správně," řekla Wilkos a zašilhala po galerii do levého rohu, kde byl jediný Nonggo. Byl nahý, stál tam s trupem lehce nachýleným dopředu a nakláněl hlavu ke straně, jako by naslouchal nějakému hlasu. Současně několikrát zadal v rodné nongštíně informace počítači.

„Co tím chceš říct?" vyhrkla Ama Tel-fonderová.

„Vycházíme z toho, že automaty v této stavbě vědí víc než my. To je ale mylný předpoklad. Pokud se chceme dozvědět něco o Tvůrcích, o Thoregonu nebo o ostatních pojmech, musíme do Kenteullenu nebo ještě dál. Co byste řekli tomu, kdybychom to navrhli První Pozemšťance?"

„K ničemu by to nebylo," odpověděl Košinski a zahleděl se na obrazovku ukazující Heliotskou tvrz zvenčí.

Visela v nicotě, vzdálená patnáct milionů kilometrů od Trokanu. Zář dalekého Slunce matně dopadala na šedivý povrch s bronzovým odstínem.

„Ty taky zkazíš každou hru!" sykla Wü-kos. „Měli bychom využít příležitosti, než se tady zastaví provoz. Ying Tseyung mi poslal zprávu. Akce v Terranii skončila naprostým úspěchem. Hnutí má už dvě stě tisíc členů. A podporu nám vyjádřilo šest milionů obyvatel města. Otázka ale je, nakolik je lze vůbec brát vážně. Stačí možná několik dní a První Pozemšťanka bude mít proti sobě celé hlavní město. To je začátek konce.“

„Nejsi doufám schizofrenní, nebo snad ano?" namítla Ama. „Když už podporuješ toho Tseyunga, měla by ses také řídit jeho názory.“

„Pracuji ve vědě a nevidím ta tak omeze-

ně. Mé politické přesvědčení mě nenutí vzdávat se poznání."

• Wilkos položila pravou dlaň na červené pole panelu, vyťukala otázku „Co dělá Nonggo venku nalevo?" a stiskla žluté tlačítko.

„Vyvolává si testovací systémy bezpečnostních zařízení," objevila se odpověď na dvojrozměrném nástěnném monitoru.

„K Čemu mu to je?"

„Jde o běžnou zkoušku. Postup sedmnáct lomeno pět. Musela bys znát program."

„Přirozeně. Díky."

Wilkos zadala příslušný kód a vyvolala si testovací systémy. Postupně docházela hlášení o jednotlivých provozních stavech a na obrazovce se objevily kolonky plné čísel stažených z řídicích systémů. Téměř všechny hodnoty naznačovaly, že postup je těsně před dokončením -jako vždycky když mělo dojít k výměně dvou faktorových elementů.

Wilkos McNearová svraстила Čelo. Některé hodnoty klesly, chvíli kolísaly a pak se neochotně zvedly na 99. Blondýna se světle zelenýma očima a dolíčkem na bradě vstala a přešla podél zábradlí až k nahému Nonggovi.

„Jmenuji se Wilkos McNearová," řekla.

„Smím se tě na něco zeptat?"

„Já jsem Verekas O Kort. Co bys ráda věděla?"

Pohlédla na Jeho monitor. Byl na něm stejný diagram jako na jejím. „Neexistuje pro to žádné vysvětlení. Nebo snad přece jen ano?" začala.

„Není mi nic známo o významu této odchylky."

Nonggo tím vědkyni nijak neuklidnil., „Kdyby šlo o běžné zakolísání, věděly by o tom něco automaty," prohlásila.

„Ano. Myslím, že máš pravdu," přisvědčil Verekas.

„Možná bychom měli informovat vedoucího expedice."

Nonggo se beze slova obrátil a prošel rychle dveřmi ve stěně.

„Zdálo se, že to na něj zapůsobilo jako Červený hadr na býka, když ses zmínila o vedoucím expedice," poznamenal Galbat Košinski. „Ostatně venku se něco děje."

Všech šest Pozemšťanů upřeně hledělo na velkou obrazovku nad panely. Poblíž Tvrze se shromažďovaly dvojtrupé a vřetenové lodě a vměšťovaly se mezi pláštěv a terranská plavidla, jako kdyby ji chtěly, brá-

nit.

Wilkos McNearová se rychle vrátila na své místo a zmáčkla Červené tlačítko. „Nejlíp když budeme informovat velení naší flotily," zvolala.

Košinski vyťukal na svém panelu příkaz NAVÁZAT RADIOVÉ SPOJENÍ S TER-ROU!

STRPENÍ, MOMENTÁLNĚ TO NENÍ MOŽNÉ, vysvítala se na monitoru stručná odpověď.

Minuty plynuly a nic se neměnilo. Wilkos McNearová přistoupila k zábradlí a pozorovala ostatní galerie velitelského můstku. Také tam nastal neklid a ozývaly se první výkřiky.

„Měli bychom vypadnout ven jako Nonggové!" zařval kdosi z druhé galerie u levé stěny. „Oni dobře vědí, proč to zabalili. Podle mě sedíme v létající rakvi."

Hodnoty na diagramu kolísaly v čím dál kratších intervalech. Z ostatních oddělení Tvrze docházely první dotazy, proč se nelze radiově spojit s venkem.

Wilkos McNearová dospěla po určitém vnitřním boji k rozhodnutí. „Snížíme personál na polovinu," vykřikla. „Domluvte se mezi sebou, kdo tu chce zatím zůstat. Ostatní se okamžitě vydají k přechodovým komorám." Ukázala na Košínského a Telfonderovou. „Vy půjdete první!" řekla jim.

Oba však zavrtěli hlavami a odpověděli najednou; „Zůstáváme."

První muži a ženy opustili velitelský můstek, za několik minut ale byli zpátky,

„Nedá se projít," oznámili. „Hrnou se sem Nonggové. A jsou jich stovky."

„Jsou ozbrojení?" vyhrkla Wilkos.

„Ne. Jsou naží jako normálně. Myslíme si, že ani žádné zbraně nepotřebují. Zadupou nás do země už jen tím, kolik jich je."

Terranka tomu tak docela nevěřila. Nonggové vypadali křehce a možná by stačilo do nich šťouchnout loktem a byli by mimo hru. Jejich nenadálý návrat přirozeně o něčem svědčil. Běžné nebylo ani selhání normálních radiostanic a hypervysílačů. Někdo vybudoval ochranné pole a jako by posádce Heliootské tvrže zaškrtil přívod kyslíku.

„Je jedno jak, ale na Zemi se to musejí dozvědět," řekla tiše Wilkos McNearová. „Napadá někoho něco?"

Bylo to zbytečné, neboť Nonggové udělali naprostý opak toho, co muži a ženy očekávali. Začali vypoklonkovávat terranskou posádku ven z Tvrze.

^ A ^

„Pozemšťané to tuší, vlastně ne, vědí," řekl Galtarrad U Zeun tiše. „Nejsme s to opravit byt' jen jediný senzor na Heliootské tvrzi."

„To, co víme o funkci a součinnosti jednotlivých systémů, se rovná prakticky nule." přisvědčila Zygonod Lebente Kort. „My jsme tohle zařízení nesestrojili a vyznáme se pouze v jeho obsluze. Přesto děláš chybu, Galtarrade. Podceňuješ naši schopnost se učit. To je víc než jakékoli školení v hypnóze."

„Máš pravdu, ale nijak mě to neuklidňuje. Stavitelé Heliootských tvrží vůbec nevzali v úvahu, že by jejich technika mohla někdy mít nějaké problémy. Jaký k tomu měli důvod? Ze by se přecenili? Nebo jsou lehkomyšlní?"

„To jsou kacírské úvahy. Uvidíš, že výchytky vůbec nic neznamenají. Konstrukce je dokonalá. Vyskytnou-li se závady, Tvrz

je sama od sebe odstraní. Nemusíme dělat vůbec nic."

Výchytky byly čím dál Častější. Zygonod sebrala data a zadala úkoly počítačům v Tvrzi. Nijak nereagovaly.

„Ráda by s námi hovořila První Pozemšťanka," vytrhl Galtarrad soukmenovkyni ze zamyšlení. „Chce vědět, proč jsme přerušili spojení mezi Tvrzí a okolním světem. Jak se zachováme?"

„Odmítneme ji přijmout. Máme na starosti důležitější věci."

Galtarrad vytušil, nač Zygonod naráží. Pronikavý jekot poplašných sirén z Tvrze dokazoval, že se uzavírá Časové okno pro výměnu faktorových elementů, aniž se vytváří bariéra. Plánované vzájemné prohození dvou doků na opravu kosmických lodí se neuskutečnilo.

A všechny pokusy spojit se s Tvůrci byly marné.

Nonggo se nestaral o soukmenovkyni, která se choulila v rohu jako hromádka neštěstí. Promítala si na stěnu nejnovější hlášení z Tvrze. Galtarrad se pokusil navázat spojení s vedoucím expedice, nikdo ale nereagoval, pouze se opakoval banální radiogram, že je třeba dodržet Časový plán.

„Vidí, že máme problémy, a dává od toho ruce pryč," usoudil Galtarrad „Chce z nás udělat nositele hříchu. Myslí víc na sebe než na zdar expedice."

Zygonod se začala cukat pokožka po celém těle. Přidržovala se pevně konzoly a tváře se jí složily do tisíce vrásek. Otékaly jí konečky prstů. „Stavba je dokonalá a opravuje se sama," domlouvala si neustále.

Galtarradův výkřik obrátil její pozornost na radiostanici. Dorazily první signály z třetí Heliootské tvrže. „Tvůrci!" zaječela.

Její společník pochyboval a měl pravdu. Dostávali jen nesrozumitelné signály a značky. Ať už se na druhém konci nacházel kdokoli - Tvůrci to jistě nebyli. „Vidím propast," zašeptal. „Řítíme se do ní."

8.

Všední den na palubě lodi byl jednotvárný a sestával z navykých postupů a dějů. Jen zřídka kdy něco zpestřilo Šedivou nudu. Když už se ale něco dělo, tak pořádně. Tentokrát se staly tři věci najednou.

Z transmiteru vedle velitelského můstku PAPERMOONU se zjevila Wilkos McNearová se Čtyřmi Členy své skupiny. Synttron ohlásil, že se ozvala Paola Dašmaganová. A ozvala se Čidla kulatých lodí. Tichý pískot dokazoval, že kdosi spustil poplašné zařízení.

„Co je...?“ vyhrkl Cistolo Khan a vyskočil.

Helioská tvrže se vmžiku proměnila ve zdroj vysokofrekvenčního hyperzáření. Ochranné štíty PAPERMOONU vzplály a transmitterské oblouky ve vedlejší místnosti.

pohasl.

Komisař LSP proběhl průchodem a vydechl si úlevou, když zjistil, že ve skupině McNearové nikdo nechybí. „To bylo fakt na poslední chvíli,“ vyjekl. „Měli jste kliku jako hrom.“

Wilkos letmo pohlédla na údaje na obrazovce a rázem se jí vytratila krev z tváří. „Čtyři desetiny vteřiny,“ zamumlala. „Tak málo chybělo, abychom to odskákali,“

Khan se vrátil na své místo před kontrolkami. „Poplach pro celou kosmickou flotilu!“ ohlásil a zahleděl se na hologram První Pozemšťanky. „Paolo, postarej se, aby se Nonggové jednoduše nevypařili.“

„UŽ se stalo. Byl vyhlášen poplach nejvyššího stupně pro celou Sluneční soustavu.“

Wilkos McNearová předala komisaři LSP krystal, na němž bylo zaznamenáno všechno, co se odehrálo v nitru plástve. Khan ho vložil do Čtečky a rychle si prošel informace. Potvrdilo se to, čeho se obával. Dal si dohromady příslušné náznaky. Mlčení obou Nonggů, kteří se až příliš ochotně vydávali

za zástupce vedoucího expedice, přerušení radiového provozu a nakonec evakuace z Helioské tvrže.

„Zdroj síly,“ zamumlal. „Jestli se vymkne kontrole, bude pozdě.“

Znovu si vzpomněl na Tseyungovy výtky. Vůdce *Nové pravdy 1289* mu vyčetl spoustu věcí a ty se nyní potvrdily. Předem to ale nemohl za žádnou cenu vědět. Ying Tseyung patřil k těm, kteří pracují s všemožnými dohady a podezřeními a mají pak navrch, když se tyto domněnky - nebo alespoň Část z nich - potvrdí. V případě Helioské tvrže se ale Tseyung trefil do Černého skoro pokaždé.

Cistolo Khan zasténal a přiložil si hřbet ruky k čelu. Bylo horké a ke všemu ho ještě začalo píchat v hlavě. Kolem sebe slyšel vzdechy.

„Stupeň nejvyššího ohrožení vysokofrekvenčním hyperzářením,“ oznámil synttron. „5D ochranné štíty je nezvládají. Poloměr záření činí asi šest milionů kilometrů.“

Wilkos McNearová zanařkala a chytila se křečovitě křesla, za kterým stála. Ostatní členové posádky si stěžovali na bolesti po celém těle. Palubní syntronika zapnula přidavné vnitřní štíty, ale příliš to nepomohlo.

PAPERMOON a ostatní lodě prchaly ze svých postavení a vzdalovaly se od Helioské tvrže až na dvanáct milionů kilometrů. Pouze několik jich zaujalo postavení těsně za kritickou vzdáleností.

„Galtarrade a Zygonod, ozvěte se konečně!“ Cistolo Khan zbrunátněl při pomyslení, že ani jeden z Nonggů není ochoten hovořit s ním nebo s Paolou Dašmaganovou. VHETHRANG visel v prostoru mezi **Zemí** a Lunou a předstíral hluchotu.

„To nemá smysl, vůbec nereagují,“ prohlásil Paolin hologram.

Komisař LSP si nechal přehrát data o jednotkách Nonggů. S výjimkou tří lodí všechny ostatní změnily postavení a zdržovaly se jako předtím, poblíž plavidel Ligy svo

bodných Pozemšťanů. Tři dvojtrupé lodě se přiblížily k Tvrzi až na několik tisíc kilometrů a zdálo se, že na něco čekají.

„Neodvážuji se blíž," zašeptala Wilkos McNeárová. „Patrně chtějí pomoci soukmenovcům uvnitř. V tvrzi uvízlo několik tuctů Nonggů. Snaží se zachránit, co se dá."

„Doufejme že se jim to podaří," prohlásil hologram Paoly Dašmaganové. „Chce s tebou mluvit Bré Tsinga, Cistolo."

Obličej První Pozemšťanky vmžiku vystřídala hezká tvářička mladé xenopsycholožky. „Jen žádné mylné závěry!" varovala komisaře LSP. „Nonggové ve stavbě jsou v ještě větším šoku než my. Nevědí, co si mají počít. Počítali se vším, jen ne s tímhle. Možná konečně vyjde ze své anonymity tajemný vedoucí expedice."

Khan se zašklebil a řekl: „Paolo, vydej rozkaz, aby zajali VHE THRANG"

Na nástěnné obrazovce se objevil prostor mezi Zemí a Měsícem a v něm se pohybovalo dvacet lodí LSP. Svíraly mezi sebou, vřetenem s příčným trámem. Zanedlouho jedno plavidlo třídy MERZ vtáhlo do svého hangáru nonžské vřetenem.

„Jak je chceš naservírovat?" zeptala se První Pozemšťanka komisaře LSP. „Vyvařené, nebo fritované?"

Khan zaznamenal zděšený výraz v obličeji BréTsingy a zašklebil se. „Nemáme čas na pikantnosti," zavrčel. „O ně mi nejde. Vytáhni z nich spíš, co vědí o vedoucím expedice. Čím déle o tom přemýšlím, tím nepravděpodobnější mi připadá, že by to byl Nonggo."

Vtom se z paluby VHETHRANGU ozvalo žalostné volání o pomoc obou Nonggů. Zdroj síly uvnitř Tvrze se začal roztahovat.

^ A ^

Mylesi Kantorovi jen žhnuly tváře; OČÍ "lei zarudlé a nespouštěl je z obrazovky.

„Konečně!" vyjekl. „Konečně vás napadlo, že také ještě existujeme my."

„Doufám, že ještě není pozdě," kontrovala Paola Dašmaganová- „Tímto vám povolují vletnout dovnitř. Ihned vám pošlu zatím zjištěná data. Tvrz si počíná jako šílená. Musíme počítat s nejhorším."

„Stáhněte svoje jednotky o kousek zpátky," požadoval Homér G. Adams. „Zatím se nedá přesně zjistit, jak a kam vrhne zdroj síly svou energii."

První Pozemšťanka přikývla a odpověděla: „Co já vím, pokouší se úderné komando právě vniknout do VHE THRANGU a zmáčkne oba Nonggy. Pro nás je důležitá sebenepatrnější informace."

Myles Kantor přelétl očima souhrn došlých informací a zavrtěl hlavou. „Paolo," řekl, „tohle je jen polovina pravdy. Jaké poznatky má tajná služba?"

„Giini lidé na tom ještě pracují. Výsledek bude až za několik minut. Služba Pozemské ligy sestavila jakýsi půdorys Tvrze a teď na tom sedí specialisté na Zemi a snaží se chytit něčeho, co by jim pomohlo zabránit nejhoršímu."

„Ať si pospíší, Jinak nám nepomohou ani transformační bomby."

„Ty chceš Tvrz zničit?"

„Přirozeně že ne. Zeptej se Cistola, ten už určitě o něčem podobném uvažuje. Tahle metoda je stará jako létání do vesmíru. Zamíříš těsně vedle, vytvoříš strukturální trhlinu v hyperprostoru a necháš jí protéct energii, která by se jinak vybila v normálním prostoru. Časový sled explozí musí být ale sladěný, aby se trhlinka hned zase nezavřela a nebylo by po všem. Mělo by stačit pár tuctů lodí vybavených transformačními děly."

Paola Dašmaganová přikývla a řekla: „Přesvědčil jsi mě, Mylesi. Hned se do toho dáme."

„Počkejte, až budeme na místě. Poletíme výjimečně v metagrafové etapě do středu Sluneční soustavy."

„Povoluje se. Tak zatím.“

Hologram zmizel a Kantor se spojil s vědeckou sekci. „Propočítejte všechny možnosti, které nám zbývají! Mějte na paměti, že každou vteřinou roste nebezpečí exploze Tvrze. Musím vědět, kolik ještě máme času.“

Když se GILGAMEŠ materializoval ve vzdálenosti dvaceti milionů kilometrů uvnitř v dráze Trokanu, nabylo hromadění energie v nitru Heliojské tvrže kritických rozměrů. Velitelský můstek a sekce kolem něj už byly roztavené. Tvrz samotná však stále ještě odolávala.

Myles pocítil uctívou bázeň vůči technickému výkonu Baolin-Ndaů. Přesto mu bylo jasné, že vzhledem k rychlosti, s jakou se uvnitř vyvíjela energie, potrvá pouhé dvě, tři hodiny, než celý útvar exploduje a zaplaví vnitřní Sluneční soustavu zničující hyperenergetickou bouří. Co bouří... bude to přímo hyperenergetická tsunami!

„Máme výsledky Šetření tajné služby,“ oznámil mu příslušný syntron.

Vědec svěřil odevzdaně ramena a hlesl: „Nemá to smysl. Tam uvnitř už nic nevyřešíme. Nejsme schopni nic změnit ani ovlivnit.“

„Možná přece jen ano,“ prohlásil Alaska Saedelaere, „Vnější sekce jsou ještě neporušené. Dovol, abych se vydal s Benjameenem a pár dalšími vědci do Terranie a pomohl lidem ze Služby Pozemské ligy.“

Myles a Homér souhlasili s Maskovým návrhem. Trvalo jen několik vteřin, než přišlo povolení k akci také od Glí de Moleonové. Zkrátka se skupina pod Saedelaerovým vedením přemístila transmitterem z paluby GILGAMEŠE do věže SPL na Jihu Terranie.

Vtom se z akustických polí uvnitř camelotského obra ozvalo chrčení a praskám.

„To je VHp THRANG!“ vykřikl Homér G. Adams. „Konečně reagují!“

Terranské lodě mezitím poněkud uvolni

ly sevření vřetenového plavidla s příčným trámem.

„Opusťte sektor nad Trokanem!“ ohlásil se Gattarrad U Zeun. „Jsou ohroženy vaše životy!“

„Ne!“ odpověděl rázně Homér G. Adams. „Chceme zjistit, co se tu děje! Buď nám to povíte, nebo konečně tvrdě zakročíme.“

Nonggo až děsivě změnil barvu a byl skoro bílý. Pokožka jako by zešupinatěla. „Nemůžeme za to,“ hlesl Gattarrad. „Desetkrát jsme s Zygonod prověřili všechny postupy. Není to naše vina.“

„Tak Čí!“ zaječel Myles Kantor. „Odpověz!“

Nonggo se schoulil a odevzdaně zachrčel. „Jsme v koncích se svými vědomostmi. Heliojská tvrz může každou chvíli vybuchnout. Dvě stě Nonggů se v uplynulých hodinách snažilo znovu ovládnout automatiku. Nepovedlo se jim to.“

„Automatiku. Chceš říct, že jde o programovou chybu?“

„Ne, ne. Tomu nevěříme,“ ozvala se Zygonod. „Baolin-Ndaové nejsou schopni dopouštět se takových chyb. Ledacos naznačuje, že někdo v minulých třech, čtyřech dnech pozměnil programy.“

Myles Kantor tlumeně zasténal. „Kalila - musí to s ní nějak souviset- Paolo, Cistolo, vím, že nás posloucháte. *Byla to sabo-^* tóz!“

„Stáhněte se!“ zaškemral Gattarrad. „Zachraňte se! My nemůžeme napravit, co jsme napáchali, když jsme sem přiletěli. Jsme bezmocní. Už nikdy nebudeme přepravovat tahle monstra. Pomozte nám! Už nejsme schopni...“

9-

Všude rozestavili přenosné transitory a radiem předávali údaje o letových koridorech, v nichž vládl momentálně slabší

provoz. Ukázalo se, jak je výhodné, že mají mezi stoupenci také kapitány a majitele kosmických lodí.

Ying Tseyung pocítil se zadostiučiněním, že žádný z nich neselhal a všichni jsou přesvědčeni o nutnosti společného záměru. Když dorazily první poplašné signály z místa, kde se nacházela Heliotská tvrz, byl už víc než milion přívrženců *Nové pravdy 1289* mimo Term a letěl do bezpečí.

„Nesu špatnou zprávu, Yingu.“ Hanne Jobemt přistoupil ke kluzáku, který sloužil vůdci jako základna k řízení rozsáhlé operace.

Tseyung pokýval ustaraně hlavou. Na jedné straně byl rád, když viděl, jak se aktivně zapojil i takový pochybovač jako Jobernt, na druhé straně si uvědomoval, že jim čas ubíhá jako splašený. „Vím, že naše šance nejsou zrovna dobré,“ řekl. „Ale dokážeme to, když ještě zrychlíme postup.“

Bylo iluzorní se domnívat, že stihnou evakuovat všechny stoupence hnutí. Byl vyhlášen všeobecný poplach a to znamenalo, že mnoho dopravních prostředků bylo zabaveno pro potřeby vojska, policie a tajné služby.

Tseyung se vrátil do kluzáku a uskutečnil spoustu hovorů. Podářilo se mu sehnat další tucet menších plavidel a místa na velkých lodích. Za dvě hodiny už první plavidla, přetížená lidmi, pokračovala oběžnou dráhu Měsíce.

Situace ve Sluneční soustavě se přirostla čím dál víc. Ying Tseyung odeslal radiogram směrem na Trokan. „Proč jste nás neposlechli?“ ptal se v něm. „Nenesli byste odpovědnost za to, co se nyní děje.“

Nedostal žádnou odpověď, ale nijak ho to neudivilo. Už dávno nepochyboval o tom, že Heliotská tvrz vybuchne a strhne s sebou do záhuby nejméně polovinu Sluneční Gustavy.

Slunce stálo už poměrně vysoko, když se

u něj opět objevil Jobernt. „Musíme už vypadnout!“ naléhal na něj dietetik.

Tseyung se uchechtl, zavrtěl hlavou a odpovídal; „Vyděte. Já zůstanu, dokud neopustí Těmi poslední přívrženec/Vyve pravdy. Zbývá jich ještě dvě stě tisíc. Ale zvládneme to! Tak už konečně běžte! Nečekejte na mě. Zajišťím si poslední místo v poslední lodi.“

Za tři hodiny opustil Tseyung kluzák a vydal se k malému transmitteru, který byl umístěn zvlášť pro něj pod jedním domovním vchodem. Dvacet metrů za ním se náhle zabodl do země světelný kvádr a odřízl Terranci nečekaně zpáteční cestu ke kluzáku. Jeho rozměry byly zlověstně známé.

„Poslední záškuby Heliotské tvrze,“ uchechtl se vůdce *Nové pravdy 1289*.

Světelná bariéra se posunula směrem k němu a zakrátko se ho zmocnila. Na oka-.. mžik měl dojem, jako kdyby mu kdosi prosvěcoval celé tělo. Vzápětí to pominulo a Tseyung pokračoval v cestě k transmitteru.

Náhle to tu bylo zas. Tentokrát ale před ním vyrostla konzistentní mléčná zeď faktorového elementu. Jenže něco tu nehrálo. Faktorové bariéry byly běžně průchozí, tahle ale nebyla.

Terranec ucítil závan vzduchu. Přimhouřil oči a odhadoval, kolik mu ještě zbývá k domovnímu vchodu s transmitterem. Ohlédl se a zjistil, že zezadu se k němu hrne bariéra. Rozběhl se ze všech sil k přístroji se zapnutým vyzářovacím polem.

Vtom na něj neúprosně tvrdá zeď dopadla jako plácačka na mouchu a rozdrtila mu všechny kosti v těle. Ying Tseyung byl mrtev ještě dřív, než se jeho tělo dotklo země.

^ A ^

Cistolo Khan zbledl. Lodě, které zůstaly na okraji rizikové zóny, hlásily poškození pohonných a energetických systémů. Šlo

Paola Dašmaganová se zhroutila zpátky do křesla a celé minuty ze sebe nevypravila jediné slovo. Stále ještě jí zněl v uších smrtelný křik lidí a Nonggů v lodích u Tvrze. Cekala hodně, ale o Jakoukoli naději ji připravila hlášení záchranných čet.

V okruhu deseti milionů kilometrů zabila šoková vlna exploze všechno živé. Palubní technická zařízení však pracovala i nadále bezvadně.

Všechny biopozitronické počítače ve Sluneční soustavě vykazaly celkový výpadek. Šoková vlna je zlikvidovala tak, že je nebylo možné opravit. Syntronika zůstala nedotčená.

Když se otevřela přepážka a dovnitř vstoupila xenopsycholožka, tvářila se První pozemšťanka, jako by procitla z dlouhého snu.

„Zdá se, že je skutečně po všem,“ prohlásila Bré Tsinga. „První lodě už obrátily a přivázejí zpátky uprchlíky.“

„Áno,“ zamumlala Paola Dašmaganová. „Zatraceně, Bré, my jsme to nezvládli! Kdyby po výbuchu Tvrze energie neodtekla do hyperprostoru, už by Trokan neexistoval a Země by se rozpadla pod náporom mohutných gravitačních tlaků. Planety jsou tak choulostivé, co se týká jejich vnitřní rovnováhy.“

„Nemohlo k tomu dojít, protože k tomu nesmělo dojít. Konstrukteři tak technicky dokonalého díla by opravdu hanebně zklamali, kdyby nevybavili Hellótskou tvrz příslušnými bezpečnostními opatřeními. Mně to všechno přesně zapadá do obrázku, který jsem si vytvořila, Paolo.“ „Ty a ten tvůj obrázek!“ Bré Tsinga si zapřela ruce v bok, zakroutila hlavou a vyprskla: „Někdy to člověku fakticky neulehčíš. Můžeme přece už nyní vycházet ze skutečnosti, že Nonggové jsou naprosto mírumilovní a ani stavitelé Hehotských tvrzí Baolin-Ndaové nemají žádné postranní úmysly. Dokázat to nemohu, ale

jsem si tím po posledních událostech Žirá dál jistější.“

První Pozemšťanka si povzdechla, a pak přikývla hlavou a odpověděla: „No tak dobrá. Uznávám, že máme jakýsi psychologický důkaz. K čemu nám ale teď bude tohle?“ Vytáhla ze stolního trezoru krystal a točila si s ním v prstech. „Tvrz je v háji, kontakt jakbysmet, smlouva bezcenná. Neznáme ani mezi galaktické souřadnice soustavy Teuller.“

„To Je ten nejmenší problém,“ namítla psycholožka. „Poletíme za Nonggy, jakmile se rozhodnou vrátit. Tím ovšem nefíkám, že přežijí zpáteční cestu. Zjevně jsou na tom hodně špatně. Poslední zpráva, kterou jsme obdrželi z VHETHRANGU, vyvolává velké obavy. Něco jako by úplně rozrušilo strukturu jejich společenství. Lodě se nehýbou z místa a z mnohých radiogramů vyplývá, že někteří Nonggové se chovají, jako by byla Helíotská tvrz stále ještě v provozu.“

Pohledy obou žen se zkřížily. Paola Dašmaganová vstala a hlasem aktivovala syntron. Vzápětí se spojila s loděmi třídy PAPERMOON. „Pošlete okamžitě Čtyři jednotky k VHE THRANGU!“ nařídila. „Ostatní ať se postarají o nonzskou flotilu a pokusí se dozvědět co nejvíc.“ Luskla prsty a změnila spojení. „Dašmaganová pozemní kontrole. Tvrz je zničena. Ale co je s těmi tančícími světlometry?“ „Jsou pryč. Zůstaly ovšem stát dvě faktorové bariéry. Počkej, hned ti pošlu obrázky.“

Vzápětí se na nástěnné obrazovce objevily obrovské kvádry. Jeden se tyčil na Jižním okraji Terranie, druhý v severní městské části indické megapole Kalkaty. V terranijském kvádru se nacházela věž SPL, v níž vědecký tým pracoval na řešení problému.

„Několik vteřin před konečnou explozí byly na obou místech pozorovány charakteristické záblesky,“ vysvětloval kdosi.

První Pozemšťanka ihned věděla, co to znamená.

Dva faktorové elementy byly vyměněny za příslušné prvky ze soustavy Teulleru. Desetitisíce neevakuovaných Terranců podniklo nedobrovolnou cestu. A mnoho Nonggi nyní trčelo patrně na Zemi. Bariéry neumožňovaly radiové spojení, a tak nezbývalo než se pokusit projít jimi a porozhlédnout se na druhé straně. To ale nebylo nyní příliš důležité.

„Terra Cistolu Khanovi," zvolala První Pozemšťanka. „Proklepni si Galtarrada a Zygonod. Klidně je podrob křížovému výslechu. Něco přece musejí vědět, ksakru!"

10.

„Bude to konec, když okamžitě nezakročíme," vydechl Galtarrad U Zeun ochable. „Předtím ale musíme ještě splnit svou povinnost vůči Terrancům."

„Nejdůležitější úkol našeho života - a my jsme selhali," zasténala Zygonod Lebente Kort. „Flotile hrozí definitivní rozpad. Je ohroženo nejdůležitější - mezoneuron."

„Jen to ne! Děsivá představa."

„Nemáme čas starat se o to, co se nachází ve dvou faktorových bariérách na Zemi. Pojď, najdeme co nejrychleji jednoho nebo víc nositelů hříchu. A pak už nám nezbývá než odletět."

„V odloučenosti mezigalaktického prázdného prostoru opět nalezneme vnitřní rovnováhu," přisvědčil Galtarrad. Vzápětí se zhroutil.

^ A ^

Posádce PAPERMOONU trvalo několik hodin, než 'vytáhla oba Nonggy z VHE "ÍRÁNCŮ a uložila je v dobře klimatizované kabině. Komisař LSP poslal ostatní pryč a zůstal s oběma bytostmi o samotě.

Galtarrad U Zeun a Zygonod Lebente Koří leželi bezvládně v křeslech z plastické energie jako neživé loutky. Khan musel desetkrát opakovat první otázku, než se zmohli na odpověď.

„Nevíme, co se stalo s Tvrzí," prohlásil Galtarrad. „Počítačový systém se dopouštěl chyb a ve všem nastal nesmírný zmatek. Dvě stě našich se pokusilo udělat pořádek, ale nepovedlo se jim to. Zahynuli, když se snažili zachránit před zkázou Sluneční soustavu."

„Zřejmě se jim to podařilo."

„Ne!" zaječela Zygonod. „Zemřeli příliš brzy. Strávil je žár na velitelském můstku. Nemohli nijak ovlivnit, co se dělo."

„A co se stalo potom?"

„Tvrz konstruovali Baolm-Ndaové."

Oba Nonggové mlčeli, jako by tím bylo řečeno vše.

„Co se stane s oběma faktorovými elementy?" vyzvídal komisař LSP.

Zygonodin obličej měnil bleskurychle jednu grimasu za druhou a pak tiše řekla:

„Dokud budou existovat bariéry, lze vrátit dotčené zóny na jejich původní místo. Stabilní budou několik měsíců a pak pohasnou. Nemůžeme nijak přispět k řešení problému, od toho jsou jiné instance. Možná Baolin-Ndaové... nebo Perry Rhodan, kdo ví?"

Cistolo Khan pochopil. Bez spojení s Koalicí Thoregon se patrně nedalo nic dělat. A spojit se s ní mohli, jen když přejdou po Mostě do nekonečna; a prostřednictvím Perryho Rhodana. Cekat na další jeho návrat by mohlo být dlouhé, obě bariéry by mezitím mohly zaniknout.

Komisař LSP se rozhodl, že nechá co nejdříve prozkoumat oba faktorové elementy. „Co budete dělat?" zeptal se Nonggů.

„Měli jsme za úkol dopravit sem a uvést do provozu Heliotskou tvrz. A ten jsme dokončili," odpověděla Zygonod tišeji než kdy předtím.

„Už nemáme co na práci. Jsme hotoví," přidal se k ní Galtarrad.

Cistolo Khan je propustil a ihned se spojil s Bré Tsingou. „Máš pravdu," řekl jí. „S Nonggy není něco v pořádku. Potřebují pomoc."

^ ^ <fr-

Flotila odstartovala. Lodě nereagovaly ani na volání, ani na varovnou střelbu. Ignorovaly dokonce i blokující terranské jednotky. Setrvaly na kolizním kurzu a kvapně se stahovaly do okrajových oblastí Sluneční soustavy. Většinu Pozemšťanů to připadalo logické.

„Nemá smysl jim bránit," ohlásila První Pozemšťanka po předchozí domluvě s komisařem LSP. „Mohli bychom je zadržet pouze násilím. A k tomu nemáme důvod."

„Ale oni potřebují pomoc," zaprotetovala vášnivě Bré Tsinga. „V jejich společenské struktuře se něco změnilo. Jejich lodě se spolu nijak radiově nedomlouvají. Galtarrad a Zygonod se přemístili z VHE THRANGU na jiné vřeteno a něco dopravili do své původní lodě. Bohužel nereagují na mé radiové výzvy."

Nonggové mlčeli i nadále. Jejich plavidla se semkla a o několik hodin později dosáhla okraje Sluneční soustavy na druhé

straně oběžné dráhy bývalého Pluta. VHE THRANG zaostal kus za nimi a vystřelil do prostoru krabicovitý objekt dlouhý tři metry. ¹.
'."•••••^•••••B- •••••'.

Cistolo Khan, který se držel se svým PAPERMOONEM flotile v patách, přijal poslední radiogram obou zástupců velitele expedice.

„V kontejneru se nachází viník celé katastrofy, nositel hříchu," oznamovali Galtarrad a Zygonod. „naložte s ním, jak uznáte za vhodné. Nám nestojí za to, abychom o něm ještě vůbec hovořili."

„Vysvětlíte nám, co tím myslíte!" vyhrkl komisař LSP.

Nonggové nereagovali. VHE THRANG se přidal ke svazu a ten za několik vteřin zmizel v hyperprostoru. Cistolo Khan si ještě všiml, jak je začaly pronásledovat terranské jednotky, pověřené tímto úkolem zjevně Paolou Dašmaganovou a Giou de Mole-onovou. •-^,

Také GILGAMEŠ, který předtím zaujímal postavení poblíž Neptunu, zmizel s úmyslem zůstat cizincům na stopě.

„Dopravte tu bednu na palubu!" přikázal Khan Prettu Boemerovi, pilotovi PAPERMOONU. „Možná nám ten, kdo je v ní, prozradí víc o záměrech a činnosti svého národa. „Co proboha ale cizinci jako Nonggové rozumějí pod výrazem nositel hříchu?"